

กำหนดการ สัปดาห์ตลาดประชาธิปไตย

วันเสาร์ที่ 5 ตุลาคม 2545

วันเสาร์ที่ 5 ตุลาคม 2545

ณ ศูนย์สถานวีรชน 14 ตลา แยกคอกวัว

13.00 – 15.30 น.อภิปรายเรื่อง "ฐานะทางประวัติศาสตร์ของเหตุการณ์เดือนตลา"

โดย ดร.ชาญวิทย์ เกษตรศิริ อดีตอธิการบดี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ดร.เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณสถาบันวิจิตรศิลป์

อาจารย์ ดร.สุธาชัย ยิ้มประเสริฐ ภาควิชาประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ดำเนินรายการ คุณเมธา มาสขาว สนทน.

15.30 – 16.00 น. ดนตรีโดย ภู เสรีชน

16.00 – 18.00 น. เสวนา "มุมมองนักศึกษาเกี่ยวกับเหตุการณ์เดือนตลา"

18.00 – 22.00 น. ดนตรีโดย วงศ์ดาญชลี, วงแม่น้า, ชูชู

วันอาทิตย์ที่ 6 ตุลาคม 2545

ณ สวนประติมากรรม กำแพงประวัติศาสตร์/ ห้องจิตติ ดิงศรีดิษฐ์ และหอประชุมเล็ก ม. ธรรมศาสตร์

06.30 – 07.00 น. ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้วีรชน 6 ตุลาคม 2519 ณ สวนประติมากรรม กำแพงประวัติศาสตร์ มธ.

ดึกขาดรพระสงฆ์ ๒๗ รูป ณ บริเวณหน้าหอประชุมใหญ่

07.15 - 08.00 น. นายบุญเลิศ ช่างใหญ่ พิธีกร กล่าวนำเข้าสู่รายการ

ทำนอธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์กล่าวต้อนรับผู้มาร่วมงาน

ปาฐกถาพิเศษ โดย อาจารย์วิทยากร เชียงกุล

ในหัวข้อ " ขบวนการนักศึกษาจากยุคแสวงหา ถึง ๖ ตลา "

08.00 – 09.00 น. คุณพ่อจินดา ทองสินธุ์/คุณแม่เล็ก และกรรมการญาติฯ สลักชื่อวีรชนบนประติมากรรม 6 ตุลาคม

ดนตรีวงจากนักศึกษา บรรเลงดนตรีคลอ

พิธีวางหรีด โดยตัวแทนกลุ่ม องค์กรประชาธิปไตย และองค์กรประชาชน

กล่าวไว้อาลัย โดย ตัวแทน 18 ผู้ต้องหา

สว.พิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานคณะกรรมการฯ โครงการกำแพงฯ กล่าวขอบคุณ

10.00 – 11.30 น. การแถลงข่าวของ คณะกรรมการรับข้อมูลและสืบพยานเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519

และมอบทุนเพื่อสลักชื่อผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์ ณ ห้องจิตติ ดิงศรีดิษฐ์ คณะนิติศาสตร์ ม.ธรรมศาสตร์

โดย ศาสตราจารย์(พิเศษ) ดร.ชลธิรา สัตยารัตนา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรสวัสดิ์ หุ่นพยนต์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ใจ อึ้งภากรณ์

อาจารย์ ดร.สุธาชัย ยิ้มประเสริฐ

นายสมศักดิ์ โกศัยสุข

ณ หอประชุมเล็ก ม.ธรรมศาสตร์

12.00 – 12.30 น. ดนตรีและบทกวีโดย วสันต์ สิทธิเขตต์,อาร์ักษ์ อากาศ,

12.30 – 13.30 น. ปาฐกถา "ประวัติศาสตร์ : อำนาจและความรุนแรง"

โดย อาจารย์ สมศักดิ์ เจียมธีระสกุล ธรรมศาสตร์

13.30 – 16.30 น. เสวนา "จากบทเรียน 6 ตุลา... รูปแบบการต่อสู้ของประชาชนควรเป็นอย่างไร?"
 โดย นายเดช พุ่มคชา ประธานศูนย์ประสานงานองค์กรพัฒนาเอกชน
 นายสมศักดิ์ โกศัยสุข เลขาธิการศูนย์ประสานงานกรรมกร
 นายสุวิทย์ วัฒนุ เลขาธิการเครือข่ายเดือนตุลา
 นางสาววนิดา ตันติวิทยาพิทักษ์ ที่ปรึกษาสมัชชาคนจน
 ผศ. ใจ อึ้งภากรณ์ ฝ่ายวิชาการ กลุ่มประชาธิปไตยแรงงาน
 ผู้ดำเนินรายการ นางวิภา ดาวมณี

16.30 – 21.30 น. ดนตรีโดย นักร้อง สองวัย, ชัยพร นามประทีป, ประทีป ขจัดพาล, เสก ศักดิ์สิทธิ์
 สีเผือก คนด่านเกวียน

วันจันทร์ที่ 7 ตุลาคม 2545

ณ ลานพระบรมรูปทรงม้า และทำเนียบรัฐบาล

09.00 น. รวมพล ณ.ลานพระบรมรูปทรงม้า

10.00 น.เดินขบวนไปหน้าทำเนียบรัฐบาลยื่นหนังสือ "เรียกร้องหยุดความรุนแรงในสถานการณ์ปัจจุบัน "

วันอังคารที่ 8 ตุลาคม 2545

ณ ลานโพธิ์ ม.ธรรมศาสตร์

13.00 – 16.00 น.การปราศรัยของนักศึกษาทั่วประเทศ

16.00 – 19.30 น. อภิปราย "สังคมทำอะไร เมื่อมหาวิทยาลัยออกนอกระบบ"

โดย- ตัวแทนนักศึกษา

- สื่อมวลชน

09.30 – 22.30 น.การแสดงศิลปะ วัฒนธรรม นาฏลักษณ์ จากนักศึกษาม.รามคำแหง

ดนตรีเพื่อชีวิตโดย วงโฮม, วงน้ำค้าง, แกละ ใต้ดิน ,วงไฮป์ แฟมิลี่, วงคาราวาน

วันพุธที่ 9 ตุลาคม 2545

ณ ห้องประชุมอดุลย์ วิเชียรเจริญ คณะ ศิลปศาสตร์ ม.ธรรมศาสตร์

12.30 – 15.30 น เสวนา "ธรรมศาสตร์กับประวัติศาสตร์เดือนตุลา"

โดย ตัวแทนนักศึกษาหลายมหาวิทยาลัย

15.30 – 17.30 น. เสวนา "ตุลากับการบรรลุหลักสูตรการศึกษา"

โดยตัวแทนนักศึกษาหลายมหาวิทยาลัย

*คณะกรรมการจัดงานร่วมกับ สหพันธ์นิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย

วันพฤหัสบดีที่ 10 ตุลาคม 2545

ณ หอประชุมใหญ่ ม.ธรรมศาสตร์

09.30 – 10.00 น. "การเปิดตัวสหพันธ์วิद्यุชุมชนแห่งชาติ" ชี้แจงความเป็นมาและวัตถุประสงค์การจัด
 งาน

10.00 – 10.45 น. ปาฐกถา "พลังสื่อกับการแก้ไขปัญหาสังคมไทย"

โดย ศาสตราจารย์นายแพทย์ประเวศ วะสี

10.45 – 12.30 น. เสวนา "การปฏิรูปสื่อมาตรา 40 : ความหวังและความจริงในสังคมไทย"

โดย นายแพทย์นิรันดร์ พิทักษ์วัชรวิเศษสมาชิก

รศ.ดร.ปิยกุล เลารัตน์ศิริ

พระพิศาลธรรมพาทิ (พระพยอมกัลยาโณ)

13.45 – 14.15 น.สรุปบทเรียนการเตรียมความพร้อมภาคประชาชนในการดำเนินโครงการวิद्यุชุมชน

โดยตัวแทนเครือข่ายวิद्यุชุมชน 10 อนุภูมิภาคทั่วประเทศ

14.15 – 16.00 น.เปิดตัวสหพันธ์วิद्यุชุมชนแห่งชาติและการเสนอข้อคิดเห็นต่อทิศทางวิद्यุชุมชน

โดย*ผู้แทนรัฐบาล

*ประธานสมาชิกรัฐสภา

*ประธานสภาผู้แทนราษฎร

*ประธานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

*ประธานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ดำเนินรายการโดย นายสุริยะใส กตะศิลา เลขาธิการ ครป.

16.00 – 17.00 น. เครือข่ายวิทยุชุมชนเคลื่อนขบวนรณรงค์สู่อีสานบุรีประชาธิปไตย

และประกาศเจตนารมณ์สนับสนุนการปฏิรูปสื่อตามมาตรา 40 ของรัฐธรรมนูญ

จัดโดย คณะกรรมการจัดงานร่วมกับ คณะกรรมการรณรงค์เพื่อการปฏิรูป

สื่อ (คปส.)

โดยความสนับสนุนของสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน) - พอช.

วันศุกร์ที่ 11 ตุลาคม 2545

ณ อนุสรณ์สถานวีรชน 14 ตุลา

09.00 – 10.00 น. กำหนดทำที่ของ องค์กรประชาธิปไตย องค์กรประชาชนทั่วประเทศไทย ต่อวาระ 5 ปี รัฐธรรมนูญ

10.00 - 12.20 น. เสวนา " 5 ปีรัฐธรรมนูญปัญหาและอุปสรรคปฏิรูปการเมืองไทย "

โดยรศ.ดร.สุริชัย หวันแก้วประธานคณะกรรมการรณรงค์ประชาธิปไตย

นายพิภพ ธงไชยที่ปรึกษาคณะกรรมการรณรงค์เพื่อประชาธิปไตย

นายคณิน บุญสุวรรณอดีตนายกรัฐมนตรีร่างรัฐธรรมนูญ (สสร.)

นางสาวทิวา ณ นครเครือข่ายผู้หญิงกับรัฐธรรมนูญ

ดำเนินรายการโดย นายพงศธร ศรเพชรนรินทร์เลขาธิการสหพันธ์นิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย

12.45 – 13.45 น. ประกาศเจตนางค์ประชาชน "คัดค้านการรื้อรัฐธรรมนูญฉบับประชาชน"

ณ บริเวณอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย ถนนราชดำเนิน

14.00 – 16.00 น. การแลกเปลี่ยนเพื่อกำหนด "ทำที่ภาคประชาชนต่อการแก้ไขรัฐธรรมนูญใน วาระ 5 ปี"

โดย ตัวแทนจากองค์กรภาคประชาชนจากจังหวัดและภาคต่างๆ

16.00 – 16.30 น. การแถลงข่าว "ทำที่ภาคประชาชนต่อการแก้ไขรัฐธรรมนูญใน วาระ 5 ปี"

จัดโดย คณะกรรมการจัดงานร่วมกับคณะกรรมการรณรงค์เพื่อประชาธิปไตย (ครป.)

วันเสาร์ที่ 12 ตุลาคม 2545

ณ อนุสรณ์สถานวีรชน 14 ตุลา แยกคอกวัว

10.00 – 12.00 น. อภิปรายเรื่อง "การเคลื่อนไหวภาคประชาชนภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน"

โดย *เครือข่ายผู้หญิงนางสาวทิวา ณ นคร

*เครือข่ายที่ดินนายสุรียนต์ ทองหนูเอียด

*รัฐวิสาหกิจนายสาววิทย์ แก้วหอม

*ทอก้าชไทย-มาเลย์นายบรรจง ณแส

*บ่อนอก-บ้านกรูดนายจินตนา แก้วขาว

ดำเนินรายการโดย นายพิชิต ไชยมงคล สหพันธ์นิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย (สนนท.)

13.00 – 14.00 น. ฉาย VDO บันทึกประวัติศาสตร์ 6 ตุลา

14.00 – 15.00 น. ดนตรี FOLK SONG จากสถาบันราชภัฏธนบุรี

15.00 - 17.30 น. เสวนาเรื่อง "ความคิดทางการเมืองของคนรุ่นใหม่ : มีหรือไม่มี ? "

โดยนาย ทิวา สาระจู่ทะ

นาย ประจักษ์ ก้องกีรติ

นางสาว สิริยากร พุกกะเวส

คุณ พงศธร ศรเพชรนรินทร์

ดำเนินรายการโดย คุณ รุ่งมณี เมฆโสภณ

17.30 – 18.30 น. ฉาย VDO บันทึกประวัติศาสตร์ 14 ตุลา

18.30 – 19.00 น. ละครเวที โดย นักศึกษาหลากหลายสถาบัน

19.00 – 20.00 น. ดนตรีเพื่อชีวิต โดย วงสังข์ จากกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

วันอาทิตย์ที่ 13 ตุลาคม 2545

ณ. ห้องประชุมอนุสรณ์สถาน 14 ตุลา

09.00 – 09.15 น. เปิดการเสวนาโดย คนเดือนตุลาอาวุโส

09.15 – 12.00 น. เสวนาเรื่อง " ประเทศไทยในท่ามกลางกระแสแห่งการเปลี่ยนแปลง "

13.00 – 14.00 น. ดนตรีเพื่อชีวิต อี๊ด ฟุตบาท

14.30 – 17.30 น. เสวนา "จิตวิญญาณคนตุลา ในสถานการณ์ทุนนิยมครอบโลก"

โดย รศ.จรัล ดิษฐาอภิชัย คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

นายพิภพ ธงไชยที่ปรึกษาคณะกรรมการณรงค์เพื่อประชาธิปไตย

ศาสตราจารย์ (พิเศษ) ดร.ชลธิรา สัตยารัตนามหาวิทยาลัยรังสิต

อาจารย์สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ คลังสมองคนจน

นายชาญวิทย์ อร่ามฤทธิ์ มุลนิธิอาสาสมัครเพื่อสังคม

ดำเนินรายการโดย นายบุญแทน ต้นสุเทพวิรวงศ์

17.30 – 22.00 น. ดนตรีเพื่อชีวิตโดย นิด ลายสือ, ด้ แครีออน, ไทลาภูน, แสง ธรรมดา, ปุ พงษ์สิทธิ์ คัมภีร์

จัดโดย คณะกรรมการจัดงานฯ ร่วมกับสถาบันวิชาการ 14 ตุลา

วันจันทร์ที่ 14 ตุลาคม 2545

ณ กำแพงประวัติศาสตร์ ม.ธรรมศาสตร์ และอนุสรณ์สถาน 14 ตุลา

06.30 น. ทำบุญตักบาตรอุทิศส่วนกุศลให้ วีรชนเดือนตุลา ตั้งขบวน ณ.สวนประติมากรรม กำแพงประวัติศาสตร์

07.30 น. รศ.นรนิติ เศรษฐบุตร ประธานโครงการกำแพงประวัติศาสตร์ กล่าวต้อนรับ กรรมการญาติวีรชน

และผู้มาร่วมงาน และเชิญกรรมการฯ วางพธู หน้าประติมากรรม 14 ตุลา

บริเวณหน้าหอประชุมใหญ่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำพระจันทร์

08.00 น. เคลื่อนขบวนมา ณ อนุสรณ์สถานวีรชน 14 ตุลา

09.00 น. พิธีวางพธูอาลัย และกล่าวสดุดีวีรชน

10.30 น. นายกมล กมลตระกูล ประธานคณะกรรมการสรรหาองค์ปาฐกฯ เชิญองค์ปาฐกฯ กล่าวปาฐกถา

10.45 น. ปาฐกถาเรื่อง " ยุทธศาสตร์ใหม่ของชาติกับเศรษฐกิจการเมืองภาคประชาชนในยุคทุนนิยมโลกาภิวัตน์ "

โดย รองศาสตราจารย์ วิวัฒน์ชัย ฉัตรถาก

13.30 - 22.00 น. การแสดงศิลปะวัฒนธรรม โดย กวีสีบานเย็น

(หงา - ห่วง คาราวาน, ด้ - นิด กรรมชน, หมู พงษ์เทพ, รุ่งอรุณ ฯลฯ)

นิทรรศการและบริเวณโดยรอบอนุสาวรีย์

วันที่ 25 กันยายน - 15 ตุลาคม 2545

นิทรรศการ "ภาพถ่ายรำลึกเดือนตุลา ตามหาวีรชน" บริเวณโถงสฎุพีวีรชน อนุสาวรีย์ 14 ตุลา

จัดโดยกรรมการกองทุนญาติวีรชน 14 ตุลา

วันที่ 5 – 12 ตุลาคม 2545

นิทรรศการ "ห้องเรียนประวัติศาสตร์ " ลานม่อน้ำ หน้าห้องประชุมอนุสาวรีย์ 14 ตุลา

โดย สุธี คุณาวิชยานนท์

วันที่ 1 – 14 ตุลาคม 2545

นิทรรศการ "เวลาอันยาวนาน จ่าง แซ่ตั้ง ภาคอักษรมีลมหายใจ 1967-1990"

ห้องประชุมอนุสรณ์สถาน โดย ทิพย์ แชนด์ตั้ง

สอบถามรายละเอียด

กองเลขานุการสัปดาห์ตลาดประชารัฐไทย

โทร. 02-6221013-5 แฟกซ์ 02-6221016

0-9205 1466 / 01-613 4792

Email : octnet72@hotmail.com

---

design by คนบ้านนอก
www.bannok.com

มติชน | ข่าวสด | ประชาชาติธุรกิจ | มติชนสุดสัปดาห์ | ศิลปวัฒนธรรม | เส้นทางเศรษฐกิจ | เทคโนโลยีชาวบ้าน

สำนักพิมพ์ | ศูนย์ข้อมูล | Classified Ad. | โฆษณา | ฟอรัม | E-Cards | ข้อมูลบริษัท

ONLINE NOW
บันเทิง
การศึกษา
สังคม
ผู้หญิง-ครอบครัว
กระแสรสนัน
ชีวิตคุณภาพ

ประจำวันที 14 กันยายน พ.ศ. 2545

Special & Banner

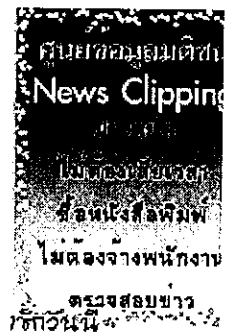
ผลการสำรวจ
ศิลปวัฒนธรรม
โดยสำนักวิจัยม
ชน

ทางาน กับ มูดี
คลิกซิจะ

FORU
ความคิดเห็น

บอกกล่าวแล้วแ
ประเทียรอ
ประจำวัน พร้อมตัว
เรื่องเด่นฉบับพรง
คลิก

English News
by Bangkok
Post

6 ตุลาคมรอยต่างในประวัติศาสตร์

โดย สุชีลา ดันชัยนันท์

จนขณะนี้ผู้เขียนยังทำใจไม่ได้กับความรุนแรงที่เกิดขึ้น และคิดว่า
เป็นฝันร้ายอยู่ตลอดเวลา เพราะไม่เคยคิดมาก่อนว่าสังคมไทยจะมี
ความทารุณมากขนาดนั้น จากที่เคยคิดอยู่ตลอดเวลาว่าสังคมไทย
เป็นสิ่งสมของชาวพุทธที่มีแต่ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีแต่การให้อภัย
ซึ่งกันและกัน

เหตุการณ์ 6 ตุลาคม เป็นภาพสะท้อนของความรุนแรงในการปะทะ
กันทางความคิด 2 ขั้ว ระหว่างกลุ่มที่มีความกลัวเกิดขึ้น โดยที่ยังไม่
รู้ด้วยซ้ำว่าสิ่งที่ตัวเองกลัวว่าจะเป็นภัยต่อประเทศชาติมันคืออะไรกัน
แน่ และกลุ่มที่ต้องการหาทางออกที่ดีกว่าให้กับสังคมไทย

มันเป็นเหตุการณ์ที่คล้ายๆ กับเคยเกิดขึ้นในอินโดนีเซียที่มีการฆ่า
กันตายเป็นล้านๆ คนเพราะกลัวความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไป
หรืออย่างเกาหลีใต้ที่มีเหตุการณ์รุนแรงเกิดขึ้นหลายๆ ครั้ง ก็เป็น
เพราะความกลัวเช่นเดียวกัน

26 ปีที่ผ่านมา มันถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องยุติความรุนแรงที่
เกิดขึ้นในสังคมไทย เพื่อเรียกร้องความภาคภูมิใจในความเป็น
ไทยให้กลับคืนมา

การที่อยู่ในเหตุการณ์ 6 ตุลาคม ตั้งแต่เริ่มต้น มันทำให้ผู้เขียนมอง
เห็นว่าสังคมไทยในขณะนั้นเต็มไปด้วยความป่าเถื่อนโหดร้ายยิ่งกว่า
สงครามเสียอีก

สงครามเวียดนาม ก็ยังเรียกได้ว่าเป็นการต่อสู้กันอย่างยุติ
ธรรม เพราะว่าทุกคนมีอาวุธในมือ

แต่เหตุการณ์ 6 ตุลาคม สิ่งที่เกิดขึ้นคือเจ้าหน้าที่ของรัฐป็นร่วมหา
วิทยาลัยธรรมศาสตร์เข้าไปล้อมยิงนักศึกษาเราว่าพวกเราไม่ใช่
คน อย่างในวิดีโอที่มีการเผยแพร่ออกมา จะเห็นว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ
บางคนก็นอนยิงในขณะที่สงบหรืออย่างอารมณ์ดี เหมือนนายพรานที่
กำลังอยู่ระหว่างการล่าสัตว์และกำลังเลือกยิงเอาตามใจชอบ จะล่า
ตัวไหนก็ได้ทั้งตัวผู้ตัวเมีย

การปิดล้อมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แล้วยิงกราดเข้ามาทุกทิศทาง โดยที่เรามีเพียงสองมือเปล่า แล้วจะให้พวกเราหนีไปทางไหน ในขณะที่เราพยายามถอยร่น พยายามติดต่อกับคนข้างนอกที่เราไม่มีอาวุธ เราจะเข้าไปเจรจายุติการชุมนุม เพราะเราไม่อยู่ในฐานะที่จะต่อสู้ได้ แต่การพยายามร้องขอพวกเราไม่เป็นผลเลย

ผู้เขียนมาทราบภายหลังจากบันทึกการประชุมของคณะรัฐมนตรีว่า ในช่วงนั้นก็มีความพยายามจากฝ่ายรัฐที่จะยุติความรุนแรง โดยมีข้อเสนอให้ประกาศภาวะฉุกเฉิน แต่ก็มีการค้าค้านของคนของพรรคการเมืองบางพรรคในขณะนั้น

ตัวแทนของพรรคการเมืองเหล่านี้ได้เสนอความเห็นขัดแย้งว่า ไม่สามารถประกาศภาวะฉุกเฉินได้ เพราะถ้าประกาศภาวะฉุกเฉิน ลูกเสือชาวบ้านจะชุมนุมไม่ได้ ทำให้ไม่สามารถขานักศึกษาได้

ใครที่บอกว่าเหตุการณ์ 6 ตุลาคมเป็นอุบัติเหตุทางการเมือง ผู้เขียนว่าไม่จริงหรอก ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์ในวันที่ 6 ตุลาคม ก็ต้องเกิดเหตุการณ์รุนแรงขึ้นในวันที่ 7 หรือ 8 ตุลาคม เพราะได้มีการก่อกระแสขบวนการแล้วว่าจะมีการกวาดล้างยึดอำนาจ ล้มล้างรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งแม้ว่ารัฐบาลของท่านเสนีย์ ปราโมช จะมาพยายามบอกว่าขานักศึกษาไม่ได้ รัฐบาลจะดำเนินการแก้ปัญหาเอง ไม่ใช่ให้กระต๊องแดงหรือลูกเสือชาวบ้านมาขานักศึกษา

จุดนี้เองที่ทำให้เราเห็นว่าสติปัญญาของคนที่มีอำนาจในสังคมไทย เขามีปัญญาคิดเพียงแค่นั้น

การแก้ปัญหาความขัดแย้งในทางความคิดเขาทำได้แค่ต้องฆ่าคนที่มีความคิดเห็นแตกต่างให้ตายเท่านั้นเอง

ผู้เขียนคิดว่าคนที่เป็นสัตว์ประเสริฐคงจะไม่ทำอย่างนั้น โดยเฉพาะการทารุณกับผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นการฆ่าหรือการข่มขืนผู้หญิงอย่างป่าเถื่อน หรือการเอาศพไปเผา แต่แล้วคนเหล่านั้นก็ได้รับนิรโทษกรรม

อย่างที่เกาหลีใต้ที่เรามองเห็นว่าเป็นชาติเผด็จการป่าเถื่อน แต่เขาก็ยังมีกฎหมายที่สามารถเอาผิดกับคนที่ใช้อำนาจเกินขอบเขตได้เช่น การลงโทษประหารชีวิตอดีตประธานาธิบดี 2 คน

หรืออย่างที่อินโดนีเซียก็ยังมี การจัดตั้งกรรมการสิทธิมนุษยชนเพื่อติดตามปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนในประเทศ

ในขณะที่ประเทศไทยที่อ้างว่าเป็นประชาธิปไตย กลับไม่สามารถนำเอาคนที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์มาลงโทษได้ ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วง 14 ตุลาคม 6 ตุลาคม หรือแม้กระทั่ง 17 พฤษภาคม 2535

และคนที่มีอำนาจสั่งการในขณะนั้นก็ยังอยู่ในสังคมได้ปกติ ยังไป

เปิดงานหรือปิดสนามกอล์ฟ เพื่อจัดงานวันเกิดใหญ่โตได้ทั้งที่มีชื่อเสียงเป็นเลือดประชาชนมาแล้วมากมาย

ถึงวันนี้ผู้เขียนคิดว่าถึงเวลาแล้วที่จะต้องยุติความรุนแรงในสังคม โดยเฉพาะความรุนแรงต่อสตรีเพศ โดยการให้ข้อมูลที่ถูกต้องกับประชาชน ไม่ใช่การใช้กระบอกเสียงที่มีอยู่เพื่อโฆษณาชวนเชื่อให้ประชาชนกลัวความคิดเห็นที่แตกต่างออกไป เช่นการกลัวในสิ่งที่เขาเรียกว่า "ปีศาจแห่งยุคสมัย" เช่นนายทุนหรือคอมมิวนิสต์ ทั้งที่ยังไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าสิ่งที่ตัวเองกลัวมันคืออะไร

การเกิดเหตุการณ์รุนแรงทางการเมืองถึง 3 ครั้ง ในช่วงชีวิตของเรา มันมากเกินไปด้วยซ้ำ

สิ่งที่เกิดขึ้นได้พิสูจน์ให้เห็นว่าความจริงแล้วสังคมเรายังรับความแตกต่างไม่ได้ ใครที่มีความคิดเห็นแตกต่างออกไปก็จะถูกลบโทษ ในที่สุดก็จะนำไปสู่ความรุนแรง เช่นการใช้กำลังล้อมปราบประชาชนอย่างที่เคยเกิดมาแล้ว

ถ้ารัฐบาลยอมรับความคิดที่แตกต่างทางการเมืองและไม่ได้ใช้กระบอกเสียงเพื่อประโยชน์กับตัวเอง กลุ่มประชาชนก็จะมีโอกาสเข้าถึงความรู้ ความคิดที่แตกต่างออกไปได้ และนำไปสู่การยอมรับความแตกต่างทางความคิดของกันและกันตามแนวประชาธิปไตย

ทั้งนี้ขอแต่รัฐบาลอย่าผูกขาด อย่าปลุกระดม เพื่อสร้างฐานอำนาจของตัวเอง ขณะเดียวกันประชาชนก็ต้องรู้จักสิทธิอันชอบธรรมของตัวเอง เพื่อพลังในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล

และคนที่สามารถยุติธรรมความรุนแรงได้ก็คือ คนที่มีอาวุธอยู่ในมือ คนที่มีอำนาจทางการเมือง

คนเหล่านี้ควรจะคิดว่าการมีอาวุธอยู่ในมือได้ทำประโยชน์อะไรให้ประเทศชาติบ้าง การอ้างว่านักศึกษาประชาชนเป็นคนบ่อนทำลายชาติ ความจริงแล้วใครเป็นผู้ทำลายกันแน่

ในเรื่องของความรุนแรงนี้มีจิตแพทย์และนักวิชาการได้ให้ทรรศนะไว้อย่างน่าสนใจว่า ความหวาดระแวงในกลุ่มผู้มีอำนาจนำไปสู่ความเกลียดชังอันเป็นสิ่งที่ผลิตขึ้นได้ มันไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่เกิดขึ้นในสังคมใดๆ ก็ตาม ซึ่งมีอุดมการณ์บางอย่างที่บอกว่าคนที่ไม่มีอุดมการณ์เช่นนั้นต่ำต้อยน้อยกว่า

สังคมไทยมีกระบวนการสร้างให้รู้สึกเกลียดชังคนจำนวนหนึ่ง ซึ่งอาจจะคิดไม่เหมือนตัวเอง ดังเช่นที่ ธงชัย วินิจจะกุล เขียนไว้ว่าสังคมไทยเคยลากเส้นแบ่งว่าใครคือ ไทยและใครที่ไม่ใช่ เส้นแบ่งนี้ปกติมันอยู่ที่ชายแดน

แต่กรณี 6 ตุลาคม เส้นแบ่งมันเข้ามาอยู่กึ่งกลางเมือง แบ่งคนที่เขานับว่าไม่ใช่คนไทยอยู่ฝั่งหนึ่ง ซึ่งทำให้ง่ายสำหรับคนที่ถูกแบ่งว่าเป็นไทยจะสังหารหรือทำร้ายคนที่ถูกแบ่งว่าไม่ใช่คน

ไทยด้วยความทารุณและโหดร้ายเช่นนั้นได้

มันมีกระบวนการสร้างภาพให้เห็นว่าพวกนี้ชั่วร้ายไม่ใช่ไทย พวกนี้เป็นคอมมิวนิสต์เป็นญวน ฯลฯ ทั้งยังเป็นการสร้างอย่างต่อเนื่องให้คนส่วนใหญ่รู้สึกว่าเป็นอย่างนั้น จากปี 2516-2519 มีการเตรียมการสังคมไทยจะโดยเจตนาหรือไม่ก็ตาม เพื่อรับเหตุการณ์ 6 ตุลาคม ทั้งในเรื่องของการทำลายความจริง และในเรื่องของการใช้ความรุนแรง

26 ปีผ่านไป ความรุนแรงยังฝังตัวอยู่ในโครงสร้างอันสลับซับซ้อนของสังคมไทย หลายครั้งได้ปรากฏออกมาในลักษณะของการข่มขืน การทารุณกรรมเด็ก นักเรียนอาชีวะฆ่ากันตายหรือการหยั่งรากลึกกลงไปในโครงสร้างของระบบราชการไทยที่สร้างความรู้สึกเกลียดชังต่อข้าราชการแคะตา ผู้มีความรู้ความสามารถ ท่างานหนัก มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่เพื่อใช้ความรุนแรงขจัดให้พ้นออกไปจากระบบ

ไม่มีใครรู้ว่า ความรุนแรงจะหวนกลับมาสำแดงเป็นเหตุการณ์อันน่า "สยดสยอง" อีกหรือไม่ และเมื่อใด

บริษัท มติชน จำกัด(มหาชน) เลขที่ 12 ถ.เทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กทม. 10900
โทร. 0-2580-0021 Contact: Webmaster@matichon.co.th ☎

ค้นหาตามชื่อผู้เขียน :

:: ข่าวยาว ::

เราจะไปทางไหน ถ้าเราไม่รู้จักรากเหง้าของตัวเอง?

ส่งบทความนี้ให้เพื่อน --->

คำกล่าวปาฐกถาในงานพิธีรำลึก 26 ปี 6 ตุลาคม
เรื่อง

เราจะไปทางไหน ถ้าเราไม่รู้จักรากเหง้าของตัวเอง?

โดย อาจารย์วิทยากร เชียงกุล

ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยด้านสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

ณ สวนประติมากรรม กำแพงประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เจตนารมณ์เดือนตุลาคม เป็นมรดกทางสังคมของชาติ ไม่ใช่ของเฉพาะคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เดือนตุลาคม เป็นเดือนแห่งการรำลึกถึงเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและสังคมที่สำคัญ 2 เหตุการณ์ คือ การเรียกร้องประชาธิปไตย 14 ตุลาคม 2516 และการต่อต้านการกลับมาของเผด็จการ 6 ตุลาคม 2519 ผู้เข้าร่วมเหตุการณ์ทั้ง 2 ครั้งส่วนใหญ่คือเยาวชนคนหนุ่มสาว หลายร้อยคนได้พลีชีพไปในการเคลื่อนไหวต่อสู้ครั้งนั้น หลายพันคนบาดเจ็บทางร่างกายหรือจิตใจ ซึ่งบางคนยังมีรอยแผลอยู่มาจนถึงทุกวันนี้

การรำลึกถึงเหตุการณ์ทั้ง 2 นี้ จะมีความหมายในทางสร้างสรรค์สำหรับสังคมไทยในยุควิกฤติทางเศรษฐกิจ สังคมนี้อย่างมาก หากเราสนใจที่จะวิเคราะห์บทเรียนทางประวัติศาสตร์อย่างมีวิจารณญาณ เพราะอย่างที่ปราชญ์ชาวบ้านผู้หนึ่งได้พูดไว้ "หากเราไม่รู้ที่เรามาจากที่ไหน เราก็ไม่รู้ที่เราจะไปทางไหน"

ปัจจุบันชนชั้นนำกำลังพาประเทศพัฒนาไปอย่างหลงทาง คือ เน้นการพัฒนาทุนนิยมอุตสาหกรรมที่พึ่งพาทุนต่างชาติและทุนขนาดใหญ่ เพื่อการบริโภคทางวัตถุของคนส่วนน้อย มากกว่าที่จะเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจเพียงพอ เพื่อคุณภาพชีวิตของคนส่วนใหญ่ เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ก็พลอยหลงทางไปด้วยอย่างน่าห่วงใย เพราะการพัฒนาที่เน้นสิทธิบริโภคนิยมทำให้พวกเขาไร้เป้าหมาย ไร้อุดมการณ์ในชีวิต นอกจากจะคิดแบบเสพสุขระยะสั้นไปวัน ๆ

เพราะความคิดคับแคบที่หวังแค่ผลประโยชน์ระยะสั้น ชนชั้นนำกลุ่มน้อยผู้ผูกขาดอำนาจทั้งทางเศรษฐกิจการเมืองและการผลิตการกระจายข้อมูลข่าวสาร ได้บิดเบือนข้อเท็จจริงและลดความสำคัญของเหตุการณ์เดือนตุลาคมลงเท่าที่เขาทำได้ ชนชั้นนำทำให้คนรุ่นหลังเข้าใจว่า 14 ตุลาคม 2516 เป็นแค่การเรียกร้องประชาธิปไตยแบบสภา ซึ่งเดี๋ยวนี้เราก็มีแล้ว และ 6 ตุลาคม 2519 เป็นความเอียงซ้ายไร้เดียงสาของคนหนุ่มสาวยุคนั้น ซึ่งเดี๋ยวนี้ก็กลายเป็นเรื่องล้าสมัยไปแล้ว ชนชั้นนำเผยแพร่แนวคิด (ไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่) ว่าเยาวชนยุคนี้ไม่จำเป็นต้องสนใจการเมือง ไม่จำเป็นต้องสนใจสังคมเหมือนเยาวชนคนหนุ่มสาวในยุคปี 2516-2519 เพราะปัจจุบันเรามีประชาธิปไตยแล้ว จึงเป็นหน้าที่ของนักการเมืองและผู้ใหญ่อยู่แล้ว การทำเช่นนั้น นอกจากจะทำลายพลังสร้างสรรค์ของเยาวชนคนหนุ่มสาวแล้ว ยังยิ่งทำให้เยาวชนคนหนุ่มสาวอ่อนแอ, ไร้เป้าหมาย กลายเป็นปัญหาในสังคมเพิ่มขึ้นอย่างน่าเป็นห่วง

เจตนารมณ์ของขบวนการคนหนุ่มสาวในเดือนตุลาคม ช่วงปี 2516-2519 คือ เจตนารมณ์ของนักอุดมคติที่ต่อสู้เพื่อสิทธิเสรีภาพประชาธิปไตย และความเป็นธรรมของประชาชนส่วนใหญ่ โดยไม่ได้มุ่งหวังผลประโยชน์ส่วนตัวและพวกพ้อง เจตนารมณ์นี้มีความหมายยิ่งใหญ่กว่าการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยแบบรัฐสภา หรือการพัฒนาประเทศแบบสังคมนิยม อุดมการณ์ทั้ง 2 อย่างนั้นเป็นเพียงเครื่องมือเพื่อให้บรรลุสังคมอุดมคติที่พวกคนเดือนตุลาไฟฝันเท่านั้น เครื่องมือที่พวกเขาเลือกนำมาใช้ในแต่ละยุคอาจมีข้อบกพร่อง อาจผิดพลาดได้ในสถานการณ์หนึ่ง ๆ แต่เจตนารมณ์หรือสปิริตของเยาวชนคนหนุ่มสาว ที่มุ่งใช้ชีวิตเพื่อสร้างสรรค์สังคม ในอุดมคติในยุคนั้น เป็นเจตนารมณ์ที่มีคุณค่าต่อส่วนรวมตลอดกาล ที่ไม่มีใครจะมานิดเบือนหรือลดความสำคัญลงได้อย่างถาวร

ประเทศถอยหลังไป 26 ปี และหลงทางมากขึ้น

เมื่อชนชั้นผู้ปกครองจัดตั้งและปลุกระดมกองกำลังชาวบ้านกลุ่มหนึ่งให้มาล้อมปราบขบวนการคนหนุ่มสาวในวันที่ 6 ตุลาคม 2519 พวกเขาเข้าใจว่านั่นคือ ทำลายขบวนการคนหนุ่มสาวกลุ่มที่หัวเหียงซ้ายไปทางสังคมนิยมลงได้โดยสิ้นเชิง แต่นั่นเป็นการมองที่คับแคบเฉพาะส่วนและเป็นการมองระยะสั้น หากเราวิเคราะห์พัฒนาการสังคมไทยในวงที่กว้างขึ้นและอย่างเห็นการณีกไกล เราจะพบว่าการทำลายขบวนการคนหนุ่มสาวเมื่อเดือนตุลาคม 2519 ได้กลายเป็นการทำลายศักยภาพและโอกาสที่สังคมไทยในสมัยหลัง 14 ตุลาคม 2516 จะสร้างเยาวชนคนหนุ่มสาวให้เป็นนักอุดมคติ มีจิตสำนึกในการทำงานเพื่อสังคมส่วนรวมมากกว่าเพื่อประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างชาติ, การแก้ไขและพัฒนาสังคมให้ดีขึ้น

การทำลายขบวนการจิตสำนึกของเยาวชนคนหนุ่มสาวเมื่อ 26 ปีที่แล้ว ทำให้เยาวชนคนหนุ่มสาวรุ่นถัด ๆ มากลายเป็นคนที่ติดอยู่ในลัทธิบริโภคนิยม และการแข่งขันแบบเห็นแก่ตัวอย่างเคร่งเครียด กลายเป็นคนที่อ่อนแอ เคว้งคว้างไร้เป้าหมาย ไร้อุดมการณ์ไร้รากเหง้าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม กลายเป็นคนที่มีปัญหาในหลาย ๆ ด้าน ทั้งความรุนแรง, ยาเสพติด, การพนัน, การมั่วสุมทางเพศและอาชญากรรมต่าง ๆ นี้เป็นความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อพัฒนาการของสังคมไทยทั้งหมด

ความเสียหายที่เห็นได้ชัดในปัจจุบันคือวิกฤติเศรษฐกิจตกต่ำตั้งแต่ปี 2540 และการเพิ่มขึ้นของความเหลื่อมล้ำต่ำสูง ที่ทำให้คนจน คนด้อยโอกาส คนว่างงานเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล เกิดวิกฤติสังคมที่มีปัญหาทุจริต ฉ้อฉลเอาผิดเอาเปรียบ ข่มเหงคะเนงร้ายกันและกันอย่างรุนแรงและกว้างขวาง เยาวชนคนหนุ่มสาวกลายเป็นตัวปัญหา แทนที่พวกเขาจะเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ปัญหาเหมือนคนรุ่นเดือนตุลาคม ที่แม้แต่นักเรียนอาชีวะก็เลิกดีกันและเยาวชนรุ่นนั้นสนใจใฝ่การเรียนรู้, ขยันอ่านหนังสือหนังสือ, ทำกิจกรรมสร้างสรรค์เพื่อสังคมอย่างเข้มแข็งและมีพลัง

ในวันนี้คนจำนวนมากตระหนักว่าประเทศเราล้าหลังกว่าประเทศอื่นเพียงไร และหลายฝ่ายพูดถึงการฟื้นฟูทางเศรษฐกิจ การปฏิรูปการศึกษา การปฏิรูประบอบราชการในด้านต่าง ๆ ซึ่งเราน่าจะได้เริ่มน่าจะได้เริ่มทำมาตั้งแต่เมื่อ 26-27 ปีที่แล้ว แต่ถึงกระนั้นชนชั้นนายคปัจจุบันส่วนใหญ่ก็ยังคิดถึงการศึกษาและระบบราชการในกรอบของการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันในระบบทุนนิยมโลก ซึ่งเป็นกรอบคิดที่คู่ขนานไปกับการเผยแพร่ลัทธิบริโภคนิยมต่อไป การปฏิรูปในแนวทางดังกล่าวนี้ มุ่งเน้นการแก้ไขปัญหาทางเทคนิคและการจัดการเพื่อผลผลิตกำไรสูงสุด บริโภคสูงสุด ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในบางด้านกับคนส่วนน้อยที่มีความพร้อมกว่า ได้เปรียบกว่า และเป็นประโยชน์ในระยะสั้น มากกว่าจะเป็นประโยชน์ทุกด้านต่อประชาชนส่วนใหญ่ในระยะยาว ดังนั้นถึงรัฐบาลชุดนี้จะมีความคิดและความพยายามปฏิรูปมากกว่ารัฐบาลชุดที่แล้ว แต่พวกเขาก็กำลังจะเดินไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งเป็นการหลงทางหรือการเดินตามคนอื่นอย่างไม่มองรากเหง้า และความเป็นจริงของคนส่วนใหญ่ในประเทศอยู่นั่นเอง

ทิศทางที่ถูกต้องสำหรับคนส่วนใหญ่

การปฏิรูปทางการศึกษา และการปฏิรูปทางเศรษฐกิจและสังคมเพื่อประโยชน์ของคนส่วนใหญ่อย่างแท้จริง ต้องหมายถึง การปฏิรูปทางโครงสร้างอำนาจในการจัดการและแบ่งปันทรัพยากรและความรู้ให้เกิดความยุติธรรม, มีประสิทธิภาพ และประชาชนส่วนใหญ่สามารถที่จะพัฒนาต่อไปได้อย่างต่อเนื่องยั่งยืน ไม่ใช่แค่การมีโครงการใหม่ทางด้านการเงินการคลัง และการปฏิรูปการบริหารจัดการเล็ก ๆ น้อย

เราจะไปทางไหน ถ้าเราไม่รู้จักรากเหง้าของตัวเอง?

ๆ เพื่อเพิ่มผลิตภัณท์มวลรวม, เพิ่มการบริโภคฟุ่มเฟือยของคนส่วนน้อย บนพื้นฐานของการกดขี่เอารัดเอาเปรียบคนและมุ่งทำลายธรรมชาติ, สภาพแวดล้อม เพียงเพื่อกำไรสูงสุด (ระยะสั้น) ของปัจเจกชน

การจะปฏิรูประบบโครงสร้างทางเศรษฐกิจสังคมอย่างถูกทิศทางได้ อยู่ที่การที่เราจะต้องตระหนักถึงรากเหง้าทางประวัติศาสตร์ของสังคมไทยซึ่งเคยเป็นสังคมเศรษฐกิจพอเพียงที่คนส่วนใหญ่เคยมีคุณภาพชีวิตที่ดีพอสมควร และอยู่ที่การต้องเปลี่ยนทัศนคติมาองมนุษย์ทุกคนอย่างให้ความนับถือในศักยภาพที่จะพัฒนาในทางสร้างสรรค์ของพวกเขา และช่วยให้พวกเขาพัฒนาได้อย่างเต็มที่ ไม่ใช่แค่การลอกเลียนแนวทางการพัฒนาทุนนิยมอุตสาหกรรมตะวันตก และมองมนุษย์แค่เป็นวัตถุดิบ, ทรัพยากร ที่รัฐบาลมุ่งเพิ่มเงินกู้และเพิ่มทักษะในการทำงานการผลิตเชิงปัจเจกชนเพื่อป้อนระบบทุนนิยมผูกขาดโลกเท่านั้น

แน่ล่ะ เราไม่อาจอยู่ตามลำพังและไม่อาจกลับไปสู่สังคมแบบอดีตได้ การพัฒนากำลังคนและการจัดการทางเศรษฐกิจสังคมให้มีประสิทธิภาพ มีผลผลิตและบริการที่จำเป็น เป็นหนทางที่เราจำเป็นต้องเดินหน้าไปพร้อมกับคนอื่น ๆ แต่ถ้าเรารู้ว่าเราเป็นใคร มาจากไหน เราก็คงเลือกเดินทางที่ถูกหรือเหมาะสมสำหรับเราได้มากกว่าแนวทางสำคัญข้อหนึ่งคือ เราจะต้องเน้นการให้ความรู้และทักษะ, ให้โอกาสที่คนส่วนใหญ่จะพัฒนาชีวิตและการทำงานร่วมกับสมาชิกทั้งหมดในสังคมในทุก ๆ ด้านอย่างสร้างสรรค์ ลดการเอาเปรียบทั้งธรรมชาติและเพื่อนมนุษย์ด้วยกันลงมา เศรษฐกิจถึงจะฟื้นได้อย่างยั่งยืนและสังคมจะพัฒนาไปถูกทางที่เป็นประโยชน์ต่อคนส่วนใหญ่ในระยะยาว

การจะก้าวไปข้างหน้าอย่างถูกทางได้ จุดเริ่มต้นที่สำคัญคือต้องสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนของเราได้เจริญเติบโตขึ้นมาอย่างได้รับความรักใคร่และนับถือในความเป็นคนที่เสมอภาคกันอย่างแท้จริง ทั้งในระดับครอบครัว, ชุมชนและประเทศ ต้องเน้นความสำคัญของพวกเขา ให้พวกเขาได้มีเสรีภาพ, มีโอกาสในการเรียนรู้ การคิด ค้นคว้าและเผยแพร่ความคิดความอ่าน ความใฝ่ฝันของพวกเขาได้อย่างกว้างขวาง ช่วยให้พวกเขารู้สึกว่าตนเองมีคำมีความหมาย ไม่ใช่เป็นเพียงแค่วัตถุดิบที่เรียกว่าทรัพยากรมนุษย์ในโรงงานอุตสาหกรรมและบริษัทธุรกิจ ที่ต้องแข่งขันกันเหมือนพวกหนูในห้องทดลอง

สิ่งที่ควรถูกทำลาย คือ ระบบการศึกษาแบบครอบงำให้คนเป็นเพียงเครื่องจักร, เป็นทาสทางความคิดของลัทธิทุนนิยมอุตสาหกรรมและลัทธิบริโภคนิยม สิ่งที่ต้องการสร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่คือ ระบบการเรียนรู้แบบเสรีประชาธิปไตยที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งความรู้, ทักษะ และวินัย, ความรับผิดชอบ และจิตสำนึกเพื่อส่วนรวม เปลี่ยนกรอบคิดทัศนคติในการพัฒนาการศึกษา และการพัฒนาจากการเน้นการแข่งขันเสรีเพื่อตัวใครตัวมัน มาเป็นการแข่งขันเพื่อพัฒนาตนเองให้ทำประโยชน์เพื่อสังคมได้ดีขึ้น เพราะชีวิตมนุษย์ในโลกนี้ไม่ได้อยู่ด้วยการแข่งขันชิงดีชิงเด่น อย่างไรชอบเขต หากอยู่ที่การทำงานร่วมกันและเอื้อเพื่อเอื้อเผื่อแผ่ต่อกันของมนุษย์ควบคู่กัน ไปการแข่งขันอย่างสร้างสรรค์ และเป็นธรรม

โดย วิทยากร เชียงกุล เมื่อ : [7 ต.ค. 45, 14:38 น.]

ติดต่อทีมงานไทยเอ็นจีโอ
webmaster@thaingo.org

ส่งบทความนี้ให้เพื่อน --->

ร่วมแสดงความคิดเห็น

ชื่อ / e-mail

ข้อความ

| [Back to Main Page](#) | [NGOs Board](#) | [ICT Board](#) | [บอร์ดประชาสัมพันธ์](#) |

ตั้งกระทู้ใหม่

ส่งกระทู้ให้เพื่อน >>>

คำแถลงจาก" คณะกรรมการรับข้อมูลและสืบพยานเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 "

คำแถลงจาก

" คณะกรรมการรับข้อมูลและสืบพยานเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 "
6 ตุลาคม 2545

1. ความเป็นมา คณะกรรมการรับข้อมูลและสืบพยานเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 ประกอบด้วย ที่ปรึกษา 7 ท่าน คือ ศ.เสน่ห์ จามริก ศ.ดร.นิธิ เอียวศรีวงศ์ อ.สุลักษณ์ ศิวรักษ์ ดร.ชาญวิทย์ เกษตรศิริ รศ.ดร.ธเนศ อาภรณ์สุวรรณ (ได้ขอลาออกไปประมาณ 1 ปีมาแล้ว เพื่อไปเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยในต่างประเทศ) ที่ปรึกษาอีกสองท่านเสียชีวิตไปแล้ว คือ ศ.นิคม จันทรวิทุร และ ผศ.ดร.พนม เยี่ยมประยูร มีกรรมการประจำ 5 ท่าน ได้แก่ นายสมศักดิ์ โกศัยสุข ผศ.สุรัสวดี หุ่นพยนต์ ดร.สุธาชัย ยิ้มประเสริฐ โดยมี ผศ.ใจ อึ้งภากรณ์ เป็นเลขานุการ อย่างแข็งขันตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา และ ศ.(พิเศษ) ดร.ชลธิรา สัตยารัตนา ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการให้เป็นประธานฯ นอกจากนี้ยังมีผู้ประสานงาน ที่ทำงานอย่างหนักตลอดช่วงแห่งการรวบรวมข้อมูล 3 ท่านคือ นางวิภา ดามวณี นางสุรีพร วิฑูรวิทยา และนางสาวนุมนวล ยัพราช ทั้งนี้คณะกรรมการฯ ได้เริ่มทำงานมาตั้งแต่ เดือนกรกฎาคม 2543

2. สรุปผลการทำงานของคณะกรรมการรับข้อมูลและสืบพยานเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519

2.1 บันทึกการให้ข้อมูลของผู้เกี่ยวข้อง คณะกรรมการฯ ได้ประกาศเชิญชวนผู้เกี่ยวข้องมีส่วนได้ส่วนเสีย และผู้เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 ทุกฝ่าย ทั้งภาครัฐ และบุคคล ให้แสดงเจตนามาให้ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ ตามแง่มุมต่าง ๆ ที่แต่ละคนประสบ ปราบกฏมีผู้สมัครใจมาให้ข้อมูลเรื่องราวจากคำบอกเล่า เพื่อให้คณะกรรมการบันทึกเทปเสียง บันทึกภาพ และบางส่วนได้มีการบันทึกวิดีโอเทปไว้ด้วย รวม 63 ท่าน เป็น ชาย 32 ท่าน เป็นหญิง 31 ท่าน ในจำนวนนี้มีอดีตผู้ต้องหาคดี 6 ตุลา รวมอยู่ด้วย ซึ่งงานนี้ได้เสร็จสิ้นไป เมื่อเดือน พฤศจิกายน 2543

2.2 คณะกรรมการได้จัดให้มีการถอดเทป เรียบเรียงเรื่องราว และจัดทำหนังสือ หลังจากถอดเทปคำให้การ คำบอกเล่าต่าง ๆ ของผู้มาให้ข้อมูลแล้ว คณะกรรมการได้ร่วมกันวิจัยและเขียนเรียบเรียงเป็นหนังสือ 2 เล่ม

โดยจัดพิมพ์เล่มละ 5,000 ฉบับ ซึ่งพิมพ์เผยแพร่ในงาน 25 ปี 6 ตุลาฯ เมื่อปีที่แล้ว (2544) หนังสือ 2 เล่มนี้ ได้แก่

เล่มที่หนึ่ง อาชญากรรมรัฐในวิกฤตการณ์เปลี่ยนแปลง วิจัย รวบรวม และเขียนโดย ผศ.ใจ อึ้งภากรณ์ และ ดร.สุธาชัย ยิ้มประเสริฐ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดี

พิมพ์ครั้งแรก (เดือนตุลาคม 2544) 5000 ฉบับ พิมพ์ครั้งที่สอง เดือนธันวาคม 2544) 5000 ฉบับ รวม 10,000 ฉบับ

เล่มที่สอง กริดแปลกลัดหนอง กรองความจริง บันทึกความในใจของผู้หญิง 6 ตลาฯ วิเคราะห์และเรียบเรียงโดย ศ.(พิเศษ)ดร.ชลธิรา สัตยาวัฒนา ตีพิมพ์ครั้งแรก (เดือนตุลาคม 2544) 5,000 ฉบับ และคณะกรรมการมีมติให้จัดพิมพ์อีกครั้งหนึ่งในปีนี้ โดยดร.ชลธิรา จะเขียนและเรียบเรียงเนื้อหาเพิ่มเติมให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ในชื่อใหม่ว่าตำนานคนกล้า 6 ตลาฯ

2.3 การเผยแพร่หนังสือให้ห้องสมุดสถาบันการศึกษา นอกจากจะได้จำหน่ายหนังสือทั้งสองเล่มไปแล้ว คณะกรรมการยัง ได้ จัดส่งหนังสือ เรื่อง อาชญากรรม รัฐในวิกฤตการณ์เปลี่ยนแปลง ให้กับห้องสมุดโรงเรียนมัธยมศึกษากรมสามัญศึกษา ทุกแห่ง รวม 2,545 แห่ง โรงเรียนมัธยมสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน โรงเรียนอาชีวศึกษา และสถาบันราชภัฏทุกแห่งทั่วประเทศ รวมหนังสือที่แจกจ่ายให้ห้องสมุดโรงเรียนและสถาบันการศึกษา รวมทั้งสิ้น 3,600 เล่ม

2.4 ข้อมูลเรื่องราวที่เหลืออยู่ คณะกรรมการยังมีข้อมูลจากคำให้การของผู้สมัครใจมาให้ข้อมูลจำนวนมาก ที่ได้ถอดเทปไว้แล้ว ซึ่งถือเป็นหลักฐานประวัติศาสตร์ จากคำบอกเล่าของผู้อยู่ในเหตุการณ์ ที่มีคุณอย่างยิ่ง ขณะนี้คณะกรรมการ กำลังจะทยอย เรียบเรียงเป็นหนังสือเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ต่อไป โดยเฉพาะวีรกรรมการปฏิบัติหน้าที่อย่างกล้าหาญเสียสละของฝ่ายรักษาความปลอดภัยของนักศึกษา เมื่อเกิดเหตุ 6 ตลาฯ

2.5 สนับสนุนการจัดทำเว็บไซต์ เพื่อเผยแพร่ข้อเท็จจริง และรับฟังข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุการณ์ 6 ตลาฯ ในชื่อเว็บ " www.2519.net"

2.6 รายรับ - รายจ่าย จากปี 2544-ปัจจุบัน จากบัญชีกองทุนรวบรวมข้อมูลเหตุการณ์ 6 ตลาฯ 2519 มีรายรับทั้งสิ้น 750,104.17 บาท (เจ็ดแสนห้าหมื่นหนึ่งร้อยสี่ บาทเจ็ดสตางค์)

เงินคงเหลือ ปัจจุบัน 200,372.42 บาท (สองแสนสามร้อยเจ็ดสิบสองบาทสี่สิบสองสตางค์)
ดูรายละเอียดได้ตามเอกสารแนบท้าย

3. การดำเนินงานต่อไป ที่ประชุมคณะกรรมการฯ ครั้งล่าสุด เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2545 มีมติ 3 ประการ ดังนี้

ประการที่ 1 ให้นำเงินประมาณ 100,000.00 บาท ตั้งเป็นกองทุนวิจัยเพื่อขยายองค์ความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ 6 ตลาฯ โดยเน้นให้เป็นเงินทุนเพื่อการทำวิทยานิพนธ์แก่นักศึกษาระดับปริญญาโท หรือ เอก ที่ศึกษา ณ สถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยและสนใจศึกษาค้นคว้าในประเด็นเรื่องราวเกี่ยวกับ เหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519

ประการที่ 2 ให้จัดพิมพ์หนังสือ กริดแปลกลัดหนองกรองความจริง ฯ เป็นครั้งที่ 2 โดยปรับปรุงเพิ่มเติมในชื่อใหม่ คือ ตำนานคนกล้า 6 ตลาฯ เน้นเรื่องราววีรกรรมการรักษาความปลอดภัยของนักศึกษาในเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากการถอดเทปจากบันทึกถ้อยคำของบรรดาผู้ทำหน้าที่ รมก. ของนักศึกษา เมื่อ 26 ปีที่แล้ว หรือเรื่องอื่น ๆ ประกอบการเรียบเรียงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ประการที่ 3 คณะกรรมการฯ มีมติให้ดำเนินการร้องต่อรัฐบาลผ่านสื่อมวลชนให้รัฐบาลกล่าวแสดงความเสียใจ ต่อสาธารณชน ต่อผู้เสียหาย พ่อแม่ ญาติพี่น้องของผู้ประสบเคราะห์กรรมทั้งหลายทั้งปวง จากอาชญากรรมที่รัฐไทยในอดีต ได้ก่อขึ้น เมื่อ วันที่ 6 ตุลาคม 2519 ด้วยเหตุผลที่ว่า

1. เหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 ถือเป็นอาชญากรรมของรัฐที่ก่อกับประชาชน สมควรที่รัฐจะต้องแสดงความรับผิดชอบ โดยขออภัยสิ่งที่กล่าวไว้ในคำแถลงของ กรรมการคณะนี้เมื่อ 6 ตุลาคม 2543 ว่า "ในตอนเช้าของวันที่ 6 ตุลาคม 2519 เจ้าหน้าที่ของฝ่ายรัฐ ซึ่งมีทั้งทหารและตำรวจได้ใช้อาวุธสงครามและความรุนแรงในการปราบปรามขบวนการนักศึกษาโดยไร้ความชอบธรรม" รวมถึงตลอดถึง กลุ่มกำลังจัดตั้งโดยรัฐในรูปแบบอื่นๆ เช่น กลุ่มกระหังแดง ที่จัดตั้งโดย กอรมน. ได้ร่วมกันจงใจเช่นข่านักเรียน นิสิต นักศึกษาประชาชนในธรรมศาสตร์
2. รัฐ ได้ก่อกำ ปรักอคมข่าว สร้างเรื่องเท็จ ปลุกกระดมให้เกิดการทำร้ายร่างกาย ข่า พ้น และกระทำทารุณกรรม อย่างโหด@--@ม โดยเฉพาะสถานีวิทยาน เกราะและเครือข่าย ซึ่งเป็นสถานีของรัฐ ที่อยู่ในความควบคุมของฝ่ายทหาร จน ก่อให้เกิดเหตุการณ์นองเลือดในธรรมศาสตร์ และบริเวณท้องสนามหลวง และ จากคำให้การของพยานหลายรายที่อาสาให้การโดยมิได้นัดหมายกันเอง นำ ไปสู่ข้อสรุปที่ตรงกันและชัดเจนว่า ข้อกล่าวหาที่ว่านักศึกษา "เล่นละครหมิ่นเจ้า ฟ้าข่าย" ไม่มีความจริงแต่อย่างใด
3. การปลุกกระดมและการสังหารหมู่โดยรัฐในครั้งนั้นยังส่งผลต่อเนื่อง ทำให้ เยาวชน นักเรียน นิสิตนักศึกษา ครู อาจารย์ นักการเมือง จำนวนรวมเกินกว่า 3,000 คน ต้องหลบหนีภัยคุกคามของรัฐ เข้าร่วมกับกองทัพประชาชนของพรรค คอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย เป็นเวลายาวนานน้อยบ้าง แต่อย่างน้อย 2 ปี และ สูงสุดถึงประมาณ 10 ปี ซึ่งประมาณว่ามีผลกระทบต่อพ่อแม่ญาติพี่น้องจากการ พลัดพรากนี้ไม่ต่ำกว่า 100,000 คน (จากจำนวนผู้ร่วมชุมนุมในมหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ประมาณ 10,000 คน)

ดังนั้นเพื่อเป็นหลักประกันว่า ต่อไปภายภาคหน้าว่า รัฐจะมีมาตรการและกลไก ป้องกันอย่างไรเพื่อไม่ให้กลไกของรัฐจงใจใช้สื่อ นำเครื่องมือและอาวุธต่างๆ ของรัฐ ไปใช้ในการเข่นฆ่าทำร้ายประชาชน เพื่อมิให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเดิม เช่นที่ได้เกิดขึ้นมาแล้ว ทั้งในเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516, 6 ตุลาคม 2519, และเหตุการณ์พฤษภาคม 2535 และสร้างมาตรฐานความประพฤติของรัฐใน สังคมอารยะ คณะกรรมการจึงขอเสนอข้อเรียกร้องต่อรัฐ ดังนี้

ข้อที่ 1) คำกล่าวแสดงความเสียใจ หรือขอโทษจากรัฐ ในฐานะที่เหตุการณ์นี้ถือ เป็นอาชญากรรมที่รัฐก่อกับประชาชน ซึ่งส่งผลให้เกิดบาดแผลทั้งใจและกายแก่ เยาวชน และพ่อแม่ผู้ปกครอง รวมทั้งญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง ประมาณว่าไม่ต่ำกว่า 100,000 คน

(ประมาณจากคนชุมนุม 10,000 คน)

ข้อที่ 2) จัดตั้งคณะกรรมการของชาติขึ้นอย่างเป็นทางการ เพื่อกำดำเนินการ รวบรวมเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2516 และชำระความเหตุการณ์ 6 ตุลาคม เช่น ติดตามตรวจสอบผู้เสียชีวิต และสูญหายจากเหตุการณ์ดังกล่าว ชด ใช้ค่าเสียหาย และชดเชยความสูญเสียแก่บรรดาญาติของผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์ ผู้เคยถูกจับกุมคุมขังในกรณี 6 ตุลา และผู้ได้รับบาดเจ็บที่ยังมีชีวิตอยู่ทุกคน และ รวมตลอดจนจัดสร้างอนุสรณ์สถาน ที่มีห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ เกี่ยวกับกรณีการใช้ ความรุนแรงของรัฐต่อประชาชนอย่างเช่นกรณีนองเลือดทั้งสามเหตุการณ์ เพื่อ เป็นเครื่องเตือนใจแก่อนุชนคนรุ่นหลัง ให้จดจำรำลึกถึงเหตุการณ์ดังกล่าว

ถึงแม้ว่าเวลาจะผ่านมาถึง 25 ปีแล้ว ก็ยังไม่ถือว่าช้าเกินการณ์ เพราะแม้สงคราม เกาหลี หรือสงครามเวียดนาม จะเลิกไปกว่า 25-30 ปี แล้ว รัฐบาลอเมริกันยังคง ติดตามทหารอเมริกันที่สูญหายอยู่และจะเลิกก็ต่อเมื่อหาได้ครบถ้วนตั้งที่ รัฐบาลอเมริกันได้แถลงไว้และในประเทศเกาหลี ผู้ปกครองปัจจุบันที่เป็น ประชาธิปไตยก็ยินดีที่จะกล่าวขอภัย และแสดงความเสียใจที่ครั้งหนึ่งรัฐเผด็จ การในอดีตได้เข่นฆ่า และก่ออาชญากรรมกับประชาชน

คณะกรรมการรับข้อมูลและสืบพยานเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 ขอถือความ
สุจริตใจต่อประชาชนพลเมืองเป็นที่ตั้งในการเสนอข้อเรียกร้องที่สมเหตุสมผลนี้
และขอวิงวอนให้สื่อมวลชนทั้งหลายได้โปรดร่วมกันสนับสนุนให้ข้อเรียกร้องอัน
ชอบธรรมนี้ สามารถปรากฏเป็นจริง

คณะกรรมการรับข้อมูลและสืบพยานเหตุการณ์ ๖ ตุลา ๒๕๑๙

ติดต่อประชาสัมพันธ์
โทร. 01-6134792
Email: octnet72@hotmail.com

โดย octnet72@hotmail.com เมื่อ วันจันทร์ที่ 7 ตุลาคม 2545, 11:18 น.
หมายเลข IP : 202.183.228.67 : 203.170.154.227

ตอบกระทู้

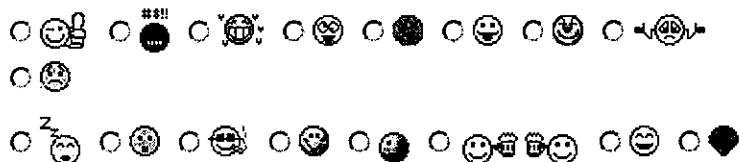
กรุณาใส่ข้อความในช่องที่มีเครื่องหมาย * ให้ครบ

ชื่อ *

อีเมล

ICQ

อัปโหลดภาพ
(ไม่เกิน 50 k)

ครบรอบ 10 ปี
เว็บไซต์ 10 ล้าน
วันครบรอบครบ 1 เดือนเต็ม

มติชน | ข่าวสด | ประชาชาติธุรกิจ | มติชนสุดสัปดาห์ | ศิลปวัฒนธรรม | เส้นทางเศรษฐี | เทคโนโลยีชาวบ้าน

สำนักพิมพ์ | ศูนย์ข้อมูล | Classified Ad. | โฆษณา | ฟอรัม | E-Cards | ข้อมูลบริษัท

ONLINE NOW

ประจำวันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2545

Special & Banner

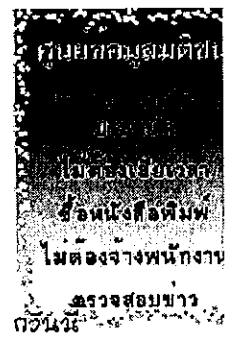
ผลการสำรวจ
ศิลปวัฒนธรรม
โดยสำนักวิจัยม
ชน

หาชม กับ มูต
คลิกนี้จะ

FORU
ความคิดเห็น

บอกกล่าวแล้ว
ประเทียร
ประจำวัน พร้อมตัว
เรื่องเด่นฉบับพรง
คลิก

English News
by Bangkok
Post

ข่าวหน้า1
ต่างประเทศ
การศึกษา
ภูมิภาค
สังคม
กีฬา
ผู้หญิง-ครอบครัว
คอลัมน์
กระบวนการ
ยุติธรรม
มติชน
ประชาชน
ชีวิตคุณภาพ
การเมือง

ฉบับย้อนหลัง
08/10/2002 Gol

26 ปี 6 ตลา "ประวัติศาสตร์"ที่ถูกทำให้ มติชนทุเดย์

ลิ้ม13.30 น. วันที่ 5 ตุลาคม ที่อนุสรณ์สถานวีรชน 14 ตลา บริเวณสี่แยกคอกวัว คณะกรรมการจัดงานสัปดาห์ตลาประชาธิปไตย รวมตัวพร้อมหน้าพร้อมตาอีกครั้ง เพื่อภารกิจจัดการอภิปราย "ฐานะทางประวัติศาสตร์ของเหตุการณ์เดือนตลา" โดยมีวิทยากรประกอบด้วย นายชาญวิทย์ เกษตรศิริ อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ นายชัยวัฒน์ สรวีชัย ผู้อำนวยการสถาบันพัฒนาการเมือง และ นายสุธาชัย ยิ้มประเสริฐ อาจารย์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การอภิปรายครั้งนี้เป็นหนึ่งในกิจกรรมร่วมรำลึกครบรอบ 26 ปี เหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 บรรยากาศโดยทั่วไป คนฟังไม่คึกคักเท่าที่ควร ออกจะบางตาเสียด้วยซ้ำ ซึ่งอาจเป็นเพราะฝนที่ตกอย่างหนักไม่ยอมหยุดตลอดช่วงเย็นถึงค่ำ

เมื่อวิทยากรทั้งหมดขึ้นเวที อาจารย์ชาญวิทย์กล่าวว่าเริ่มต้นเป็นคนแรกว่า เมื่อถึงเดือนตลา คงหนีไม่พ้นที่ต้องคิดถึงเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 และ 6 ตุลาคม 2519 ในแง่ที่เคยพูดกันว่า คนไทยลืมนง่าย เป็นทัศนคติว่าคนไทยไม่เอาไหน ลืมง่าย ไม่จดจำอดีต แต่ปัญหาที่แท้จริง คือไม่ได้ลืมนง่าย แต่ถูกทำให้ลืม

"คือราษฎรอยากจำ แต่รัฐทำให้ลืม เป็นการกระทำของรัฐอย่างจงใจให้ประชาชนลืมเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ที่สำคัญและใกล้ตัวเหตุการณ์นี้ โดยการไม่ส่งเสริมสนับสนุน และปิดบังเรื่องราวที่แท้จริง จึงไม่ต้องสงสัยว่าคนหนุ่มคนสาวปัจจุบันจะไม่รู้จัก 14 ตลา 16 และ 6 ตลา 19 เหตุการณ์นั้นเป็นความรุนแรง เป็นหนึ่งในอาชญากรรมของรัฐที่ปฏิบัติต่อประชาชนของตนเอง

"สำหรับสถานะของประวัติศาสตร์ทั้งสองเหตุการณ์ อยากให้มองในมุมกว้าง พ้นออกจากขวานทอง มองไปในอนาคตเนย์ จะเห็นว่าเหตุการณ์ 6 ตลา 19 อาจเรียกได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทางสังคมที่ประชาชนต้องการปลดปล่อยตัวเองจากการครอบงำของสังคมเก่า สังคมแบบกดขี่ คือ จอมพลถนอม ไปสู่รูปแบบของประชาธิปไตย กระแสความต้องการเปลี่ยนแปลงสังคมถูกจุดประเด็นขึ้น ตา

เนินต่อมาอย่างยืดเยื้อยาวนานจนถึงเหตุการณ์พฤษภา 35 และมาปัจจุบัน"

อาจารย์ชาญวิทย์มองว่า กระบวนการเหล่านี้ต้องดำเนินต่อไป แต่ใช้ว่าจะง่าย เพราะความพยายามของกลุ่มที่ต้องการรักษาอำนาจของตนเองไว้ ทำให้ประเทศไทยไม่มีประวัติศาสตร์ช่วงนี้ ทำให้เห็นว่าประวัติศาสตร์ไม่มีความหมาย บางคนถึงกับบอกว่าอุดมการณ์ไม่มี และพยายามยกเรื่องของโลกาภิวัตน์ เรื่องคลื่นลูกที่สาม ขึ้นมาอ้าง บอกว่าเราต้องก้าวไปกับกระแสของความเปลี่ยนแปลง แต่เหตุการณ์ถล่มตึกเวิลด์เทรด ก็ทำให้เห็นว่า กระแสความเป็นชาตินิยมได้กลับมาอีก ดังนั้นคนที่คิดว่าจะต้องเปลี่ยนไปกับกระแสโลกาภิวัตน์ จะต้องหันกลับมาคิดใหม่ถึงความสำคัญของประวัติศาสตร์

ด้าน นายสุธาชัย ยิ้มประเสริฐ มองว่าประวัติศาสตร์สำคัญของเมืองไทย ที่ประชาชนถูกทำให้ลืม เพราะบางเหตุการณ์ถ้าประชาชนไม่ลืม รัฐอธิบายยาก

"เหตุการณ์ 14 ตุลา 2516 กับ 6 ตุลา 2519 เวลาพูดถึงสถานะของ 2 เหตุการณ์ จะมีลักษณะร่วมอยู่ คือ เป็นเหตุการณ์ปราบปรามประชาชนด้วยความรุนแรงของรัฐ ผู้ถูกกระทำคือ นิสิต นักศึกษา และประชาชน แต่มีความแตกต่างอยู่บ้าง หากมองเผินๆ แล้ว 14 ตุลา ขบวนการประชาชนได้รับชัยชนะ แต่ 6 ตุลา ขบวนการประชาชนแพ้ แต่เหตุการณ์ 6 ตุลา ก็เป็นไคลแมกซ์ของการต่อต้าน และเป็นเรื่องยากที่รัฐจะหาคำตอบให้ความกระจ่างแก่ประชาชนถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงต้องทำให้ถูกลืม

นายชัยวัฒน์ สรวิชัย ผู้อำนวยการสถาบันพัฒนาการเมือง กล่าวเป็นคนสุดท้ายว่า ประวัติศาสตร์เดือนตุลานั้น เห็นว่าคนรุ่นปัจจุบันส่วนใหญ่ไม่ให้ความสำคัญ ซึ่งคนเราหากไม่เข้าใจที่มาของตนเอง ที่มาของประชาธิปไตย สิทธิเสรีภาพที่เรามีอยู่ เปรียบเสมือนไม้ที่ไม่มีรากเหง้า เป็นเพียงไม้ล้มลุก

"เชื่อว่าการที่เยาวชนของเราไม่ทราบเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ เพราะถูกทำให้ไม่เข้าใจ และทำให้ไม่เคารพประวัติศาสตร์ เนื่องจากรัฐบาลปัจจุบันเองก็ไม่ให้ความสำคัญของประวัติศาสตร์ช่วงนี้ และยังมองว่าเหตุการณ์ 14 ตุลา 16 กับ 6 ตุลา 19 เป็นเรื่องเดียวกัน อนุสาวรีย์ 14 ตุลา ก็เป็นที่เดียวกันกับ 6 ตุลา รวมถึงการไม่ส่งเสริมสนับสนุนการขุดเขยความเสียหายให้กับญาติผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์เดือนตุลา จนถึงระบบการศึกษา ตำราเรียน ก็ไม่ให้ความสำคัญที่จะบรรจุเรื่องเหล่านี้ลงไป"

นายชัยวัฒน์เห็นว่า ประชาชนคนไทยต้องมาร่วมกันคิดว่าจะทำอย่างไรให้ระบบการศึกษาเปิดรับใช้ประชาชนได้มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ โดยเฉพาะประวัติศาสตร์ช่วงปี 16 และ 19 ที่กำลังจะเลือนหายไป ตนไม่อยากเห็นระบบการศึกษาของประเทศไทยรับใช้ธุรกิจ เป็นเรื่องของธุรกิจไปเสียหมด

ช่วงท้ายของการอภิปราย โดยภาพรวมต่างเห็นว่าสถานะของเหตุ

การณประวัติศาสตรเดือนตุลา ทั้ง 14 ตุลา 2516 และ 6 ตุลา 2519
ไม่ได้รับความสำคัญในสังคมปัจจุบัน โดย "รัฐ" เป็นผู้กำหนดอยู่
เบื้องหลัง เหตุการณ์ในอดีตทั้งสองกำลังถูกทำให้ลืม และค่อยๆ
เลือนหายไปจากหน้าประวัติศาสตร์การเมืองไทย

สาเหตุจะเป็นเพราะอะไรนั้น ผู้อภิปรายเห็นว่า มีคำตอบชัดเจนอยู่
แล้ว แต่สำคัญอยู่ที่ว่าประชาชน ผู้เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์
และชนรุ่นหลังผู้สานต่อประวัติศาสตร์ จะรู้เท่าทัน "รัฐ" หรือไม่

ขณะเดียวกัน นับแต่สนใจกระแสโลกาภิวัตน์ โดยคิดว่าตนเอง
เป็นส่วนหนึ่งของโลกาภิวัตน์ จะต้องก้าวไปข้างหน้าให้ทัน
ความเปลี่ยนแปลง จนลืมนึกที่จะหันกลับมามอง มาศึกษาประวัติ
ศาสตร์ของช่วงดังกล่าวหรือไม่

บริษัท มติชน จำกัด(มหาชน) เลขที่ 12 ถ.เทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กทม. 10900
โทร. 0-2580-0021 Contact: Webmaster@matichon.co.th ☎

มติชน | ข่าวสด | ประชาชาติธุรกิจ | มติชนสุดสัปดาห์ | ศิลปวัฒนธรรม | เส้นทางเศรษฐกิจ | เทคโนโลยีชาวบ้าน

สำนักพิมพ์ | ศูนย์ข้อมูล | Classified Ad. | โฆษณา | ฟอรัม | E-Cards | ข้อมูลบริษัท

- ONLINE NOW
- ข่าวหน้า 1
- บทนำ
- เศรษฐกิจ
- ต่างประเทศ
- บันเทิง
- ภูมิภาค
- สังคม
- กีฬา
- ผู้หญิง-ครอบครัว
- คอลัมน์
- กระบวนการยุติธรรม
- กระแสรสน์
- ประชาชื่น
- ชีวิตคุณภาพ
- การเมือง

ประจำวันที่ 7 ตุลาคม พ.ศ. 2545

Special & Banner

คนเดือนตุลาฯ จีรบ.'ขอโทษ' ห่วงคนรุ่นใหม่ไร้อุดมการณ์

คณะกรรมการสืบพยานเหตุการณ์ 6 ตุลา 19 เรียกร้องให้รัฐบาลออกมาแสดงความเสียใจหรือขอโทษประชาชนเป็นการสร้างมาตรฐานประเทศอารยะ แม้ไม่ได้เป็นผู้ลงมือสังหาร พร้อมทั้งให้ตั้งคณะกรรมการทางการมาชำระประวัติศาสตร์ 6 ตุลา "วิทยากร เชียงกูล" ชี้คนหนุ่มสาวรุ่นใหม่กำลังหลงทางไร้อุดมการณ์

เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์(มธ.) ร่วมกับคณะกรรมการโครงการกำแพงประวัติศาสตร์ ธรรมศาสตร์กับการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย จัดงาน "รำลึก 26 ปี 6 ตุลา" ที่สวนประติมากรรม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ โดยช่วงเข้ามีพิธีทำบุญตักบาตรพระสงฆ์ 27 รูป มีผู้ร่วมเหตุการณ์และญาติวีรชนที่เสียชีวิตจากเหตุการณ์ร่วมทำบุญตักบาตรประมาณ 100 คน อาทิ น.พ.พรหมินทร์ เลิศสุริย์เดช รองนายกรัฐมนตรี นายจาตุรนต์ ฉายแสง รองนายกรัฐมนตรี นายสุธรรม แสงประทุม อดีตรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา นายโคทม อาริยา อดีตกรรมการการเลือกตั้ง นายวิชัย โสสุวรรณจินดา อดีตสมาชิกวุฒิสภา และ น.พ.เวียง โตจิราการ นักเคลื่อนไหวด้านการเมือง และ นายวิทยากร เชียงกูล ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยด้านสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นต้น

ต่อมา นายวิเศษ ชัยสูตร อธิการบดี มธ. กล่าวต้อนรับผู้มาร่วมงานว่า แม้ว่าเหตุการณ์ในอดีตจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แต่ขอให้นำอดีตมาทางให้เราเป็นผู้ไม่ประมาท โดยเหตุการณ์ในอดีตนี้จะต้องถ่ายทอดให้คนรุ่นหลังได้ซึมซับด้วย โครงการกำแพงประวัติศาสตร์ จึงเป็นภาพความพยายามของคนเดือนตุลาในการบันทึกประวัติศาสตร์ และกระตุ้นให้เห็นความสำคัญเกี่ยวกับการศึกษาประวัติศาสตร์ เพื่อเป็นบทเรียนอันทรงคุณค่าสืบไป

จากนั้น นายวิทยากรได้กล่าวปาฐกถาพิเศษเรื่อง "ขบวนการนักศึกษา จากยุคแสงหา ถึง 6 ตุลา" ว่าเจตนารมณ์ของขบวนการคนหนุ่มสาวในเดือนตุลาคม ช่วงปี 2516-2519 คือเจตนารมณ์ของนัก

มทกรรม สืบถามสุข
เฉลิมฉลอง 2002

10 ล้าน

แจกฟรีฉบับข่าว เครื่องเล่น :
แจกทุกวัน 1 เครื่อง

ผลการสำรวจ
ศิลปวัฒนธรรม
โดยสำนักวิจัยมท
ชน

หาบท กับ มติ
คลิกที่นี่

FORU
ความคิดเห็น

บอกกล่าวเล่า
ประเด็นหรือ
ประจำวัน พร้อมตัว
เรื่องเด่นฉบับพุ่ง
คลิก

English News
by Bangkok
Post

กับทุกมุมมติชน

เลือกส่งข่าว
จากหนังสือพิมพ์
ไม่ต้องจ่ายพนักงาน

ตรวจสอบข่าว
สมัครสมาชิกฟรีทุกวัน

ฉบับย้อนหลัง

08/10/2002

Go!

อุดมคติที่ต่อสู้เพื่อสิทธิเสรีภาพประชาธิปไตย มุ่งสร้างสังคมที่ดี แต่บางครั้งความจริงนี้ก็กลับถูกบิดเบือน คือทำให้คนรุ่นหลังเข้าใจว่า 14 ตุลา 2516 เป็นแค่การเรียกร้องประชาธิปไตยแบบสภา และ 6 ตุลา คม 2519 เป็นความเอียงซ้ายไร้เดียงสาของหนุ่มสาวยุคนั้น

นายวิทยากรกล่าวว่า ชนชั้นนำในปัจจุบันกำลังนำพาประเทศพัฒนาไปอย่างหลงทาง เน้นพัฒนาทุนนิยมที่พึ่งพาทุนต่างชาติมากกว่า เน้นการพัฒนาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ก็พลอยหลงทางไปกับลัทธิบริโภคนิยมด้วย และชนชั้นนำได้เผยแพร่แนวคิดที่ว่าเยาวชนยุคนี้ไม่จำเป็นต้องสนใจการเมือง เหมือนหนุ่มสาวในยุคปี 2516-2519 เพราะประเทศมีประชาธิปไตยแล้ว ซึ่งการทำเช่นนี้นอกจากจะทำลายพลังสร้างสรรค์ของเยาวชนคนหนุ่มสาวแล้วยังทำให้เยาวชนอ่อนแอไร้เป้าหมาย ไร้อุดมการณ์ในชีวิต กลายเป็นปัญหาสังคม

"ทำไมนักศึกษาสมัยนี้ไม่สนใจเดือนตุลาฯ ไม่สนใจกิจกรรม ไม่สนใจปัญหาสังคม ต้องกลับมาย้อนถามพวกเราเอง เราทำอะไรอยู่ เราที่เป็นพ่อแม่ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ ผู้ใหญ่ในบ้านเมือง ซึ่งมีบทบาทต่างๆ เรากำลังทำอะไรอยู่กับเด็กและเยาวชนของเรา 20 กว่าปีที่ผ่านมากการพัฒนาด้านเศรษฐกิจการเมืองทำลายกระบวนการต่างๆ โดยสิ้นเชิง กระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจแบบพอเพียงทำให้นักศึกษาคิดแต่อยากจะทำรวย คนสนใจปัญหาสังคมจึงมีส่วนน้อย ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขาไม่เข้าใจว่าสังคมคืออะไร เพราะเราสอนให้เขาคิดแต่แข่งขันสูงสุด กำไรสูงสุด เด่นดังสูงสุด วิธีแก้ปัญหาไม่ใช่ต้องมีผู้นำเก่ง แต่ต้องให้ประชาชนทั้งประเทศโดยเฉพาะคนหนุ่มสาวต้องเก่งและไม่เห็นแก่ตัว ต้องมีจิตสำนึกที่เข้าใจปัญหาสังคม" นายวิทยากรกล่าว

นายวิทยากรกล่าวว่า ปัจจุบันการเรียกร้องของประชาชนกับนักศึกษาต่างกันมากขึ้น เพราะประชาชนที่เรียกร้องเป็นคนชั้นล่าง ส่วนนักศึกษาเป็นคนชั้นกลางที่ถูกสอนให้แข่งขันแบบเสรี ทำให้นักศึกษาไม่สนใจปัญหาของประชาชน นักศึกษาบางคนพยายามที่สอบให้ได้ แม้จะใช้การโกง ดังนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดคือการสร้างจิตสำนึกที่ถูกต้องให้กับเด็กและเยาวชน

จากนั้นนายวิทยากรได้ตอบข้อซักถามที่ว่าคนที่มีคนเดือนตุลาอยู่ในรัฐบาลนั้นทิศทางจะเป็นเช่นไรว่า แม้ว่าจะมีคนเดือนตุลาเข้าไปอยู่ในรัฐบาลก็คนก็ตาม หากไม่แก้ปัญหาราคาข้าว ประชาชนแล้วก็ไม่สามารถแก้ไขอะไรได้ เพราะที่ผ่านมารัฐบาลมักมองปัญหาในแง่ดีเกินไปว่าปัญหาทุกอย่างสามารถแก้ไขได้หมด แต่รัฐบาลควรมองแบบวิพากษ์วิจารณ์ปัญหาให้มากกว่านี้

จากนั้นมีพิธีการสลักชื่อวีรชนบนประติมานุสรณ์ 6 ตุลาทั้งหมด 30 ชื่อ โดยนายจินดา ทองสินธุ์ ญาติวีรชน

ทางด้านนายสุธรรมกล่าวว่า การต่อสู้ในเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 ส่งผลสำคัญต่อการกลับมาของระบบประชาธิปไตย จากวันนั้นถึงวันนี้สังคมไทยได้ก้าวไปสู่ทิศทางที่ถูกต้อง โดยนำเอากระบวนการ

ประชาธิปไตยมาแก้ไขปัญหาหลายด้าน โดยเฉพาะต้องยอมรับว่า รัฐบาลปัจจุบันนำกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนมาใช้มากขึ้น มีการจัดการกับความเห็นอย่างเข้าใจและนำความเห็นต่างมาเป็นประโยชน์ในการพัฒนา โดยเฉพาะการเข้าไปสร้างพื้นฐานสังคม โดยเน้นเศรษฐกิจระดับฐานราก

สำหรับกรณีที่มีบุคคลในเหตุการณ์ 6 ตุลา เข้าไปดำรงตำแหน่งในรัฐบาลนี้หลายคนนั้น นายสุธรรมกล่าวไว้ว่า ทุกคนก็มีทั้งด้านที่เห็นตรงกันและวิธีการที่แตกต่างกันบ้าง แต่ท้ายที่สุดก็อยู่ที่กระบวนการตัดสินใจ เชื่อว่านายกรัฐมนตรีนี่เป็นคนหนุ่มเป็นสัญลักษณ์ที่คนรุ่นใหม่มีความชื่นชม จะใช้โอกาสนี้ในการผลักดันให้บ้านเมืองก้าวหน้าพัฒนาไปในทิศทางที่ถูกต้อง แต่นายกรัฐมนตรีคนเดียวทำอะไรได้ไม่มาก ต้องอาศัยกระบวนการมีส่วนร่วมทางสังคมเป็นพลังผลักดันที่สำคัญ

ด้านนายจาตุรนต์ ชี้กล่าวว่า ในฐานะที่ได้มาทำงานการเมือง เห็นว่าจะสามารถใช้เวทีการเมืองในระบบรัฐสภาต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย และเป็นหนทางที่สามารถใช้อำนาจรัฐมาเปลี่ยนแปลงบ้านเมืองให้เป็นไปตามเจตนารมณ์และอุดมการณ์ของคนเดือนตุลาได้

"ขณะนี้ประชาชนก็ได้บอกบางอย่างกับสังคมแล้ว คือการให้โอกาสคนเดือนตุลาเข้าร่วมในการเมือง ซึ่งน่าจะใช้ออกมาเป็นกำลังในการประสานความร่วมมือทั้งภาครัฐ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ร่วมมือกันคิดสร้างสรรค์ในการผลักดันประชาธิปไตยให้มากขึ้น ส่วนใครจะเชื่อสนิทใจแค่ไหนนั้น จะต้องอาศัยระยะเวลา พฤติกรรม และการแสดงออกที่ผ่านมาเป็นเครื่องพิสูจน์" นายจาตุรนต์กล่าว

ต่อมาเวลา 10.00 น. คณะกรรมการรับข้อมูล และสืบพยานเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 ได้แถลงข่าว เรื่องการมอบทุนเพื่อสละสิทธิ์ผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์ 6 ตุลา บนประติมากรรมกำแพงประวัติศาสตร์ โดยนางชลธิรา สัตยารัตนา อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยรังสิต หนึ่งในห้าของคณะกรรมการได้กล่าวถึงการทำงานที่ผ่านมาว่ามีการบันทึกการให้ข้อมูลของผู้เกี่ยวข้อง และได้ถอดเทป เพื่อจัดทำหนังสือไว้ 2 เล่มคือ 1.อาชญากรรมรัฐในวิกฤตการเปลี่ยนแปลง 2.กริดแกงก๊าดหนอง กรองความจริง บันทึกความในใจของผู้หญิง 6 ตุลาฯ นอกจากการจัดจำหน่ายแล้วยังได้เผยแพร่ไปยังห้องสมุดสถาบันการศึกษาด้วย ทั้งนี้รายรับรายจ่าย จากปี 2544-ปัจจุบันมีรายรับทั้งสิ้น 750,104.17 บาท และมีเงินคงเหลือ 200,372.42 บาท

นางชลธิรากล่าวต่อว่า คณะกรรมการมีข้อเสนอเรียกร้องต่อรัฐ เพื่อการป้องกันไม่ให้กลไกของรัฐนำเครื่องมือและอาวุธของรัฐ มาใช้ในการชนฆ่าประชาชน และไม่ให้ประวัติศาสตร์ขำรอยว่า 1.รัฐควรกล่าวแสดงความเสียใจ หรือขอโทษ ในฐานะที่เหตุการณ์นี้ถือว่าเป็นอาชญากรรมที่รัฐก่อกับประชาชนที่ส่งผลให้เกิดบาดเจ็บทั้งกายและใจแก่เยาวชน และญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงไม่ต่ำกว่า 100,000 คน 2.ให้จัดตั้งคณะกรรมการของชาติขึ้นอย่างเป็นทางการ เพื่อการดำเนินการรวบรวมเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 และชำระประวัติศาสตร์เหตุการณ์ดังกล่าว

ด้านนายใจ อึ้งภากรณ์ คณะกรรมการรับข้อมูล อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า การเรียกร้องให้รัฐบาลแสดงความเสียใจไม่ใช่การเรียกร้องให้รัฐบาลชุดนี้ที่มาจากทางเลือกตั้งขอโทษแทนรัฐบาลเผด็จการ แต่ประเด็นหลักคือการสร้างมาตรฐานอารยะ เพราะทุกวันนี้จะเห็นว่าผู้ที่สมควรรับผิดชอบการก่ออาชญากรรมของรัฐไม่ว่าจะเป็น 14 ตุลา 6 ตุลา หรือพฤษภาทมิฬ ยังคงลอยนวลอยู่ ยังได้รับการชื่นชมจากสังคม โดยไม่มีการชี้ขาดว่าใครผิดใครถูก

"เรื่องแบบนี้ไม่ใช่เรื่องเพื่อฝัน มีหลายประเทศทั้งในภูมิภาคเอเชีย ละตินอเมริกา และแอฟริกา ก็มีตัวอย่างที่รัฐบาลชุดใหม่ๆ ในบรรยากาศที่มีเสรีภาพ สามารถออกมาสร้างมาตรฐานอารยะได้ เช่นรัฐบาลเกาหลีใต้ยอมรับว่าการฆ่าฟันนักศึกษาในเหตุการณ์กวางจูในทศวรรษที่ 80 เป็นสิ่งที่ผิด ถึงกับนำอดีตประธานาธิบดี 2 คนมาขึ้นศาล" นายใจกล่าว และว่า ดังนั้นตนมั่นใจว่าข้อเรียกร้องนี้จะเป็นไปได้ ถ้ารัฐบาลชุดนี้หรือชุดอื่นต้องการสร้างมาตรฐานสิทธิเสรีภาพในโลกสมัยใหม่ ซึ่งเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับความกล้าของรัฐบาลว่าจะกล้าสร้างมาตรการแบบนี้ในสังคมไทยหรือไม่

ผู้สื่อข่าวถามว่า หากรัฐบาลไม่ยอมทำตามข้อเรียกร้องจะทำเช่นไร นางชลธิรากล่าวว่า ตนเชื่อว่าถ้าเป็นรัฐที่มีอารยะแล้ว จะกล้ายึดออกออกมาต่อต้านสิ่งที่เป็นอนารยะในอดีต แต่หากไม่ทำคณะกรรมการคงไม่สามารถทำอะไรได้ และคงไม่กดดัน เพราะสิ่งนี้เป็นเพียงการแนะนำรัฐในการแสดงท่าที แต่ประชาชนจะเป็นคนตัดสินเองว่า รัฐบาลจะเป็นรัฐบาลอารยะ หรือรัฐบาลอนารยะ

นางชลธิรากล่าวเพิ่มเติมว่า ปีนี้คณะกรรมการ จะจัดพิมพ์หนังสือ "กริดแผล กลัดหนอง กรองความจริง" เป็นครั้งที่ 2 โดยปรับปรุงเพิ่มเติมให้ชื่อใหม่ว่า "ตำนานคนกล้า 6 ตุลา" เน้นเรื่องราววีรกรรมของผู้ทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยของนักศึกษาในเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 เมื่อ 26 ปีก่อน ซึ่งหากผู้เกี่ยวข้องคนใดยังมีข้อมูลเพิ่มเติมสามารถแจ้งยังตนหรือคณะกรรมการได้อีก เพื่อรวบรวมเสร็จให้ทันในปีนี้ นอกจากนี้คณะกรรมการจะแบ่งงบประมาณจำนวน 100,000 บาท เป็นกองทุนวิจัยเพื่อขยายองค์ความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ 6 ตุลา เป็นเงินทุนสำหรับทำวิทยานิพนธ์นักศึกษาระดับปริญญาโท และปริญญาเอกที่สนใจศึกษาเรื่องราว 6 ตุลา ในสถาบันการศึกษาต่างๆ ด้วย

บริษัท มติชน จำกัด(มหาชน) เลขที่ 12 ถ.เทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กทม. 10900
โทร. 0-2580-0021 Contact: Webmaster@matichon.co.th ☎

๒๕ ปีผ่านไปไวเหมือนโกหก มีความรู้สึกว่าเหตุการณ์ ๖ ตุลา ๒๕๑๙ เหมือนเมื่อวานนี้เอง

หลังจากเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ ผ่านไปทำให้ความคิดของเราก็เปลี่ยนไป ตอนนั้นอยู่ในวัย ๑๙ ปี เป็นวัยรุ่นร้อน ได้รับความคิดสังคมนิยมมา ทำให้เกิดความคิด อุดมการณ์ ใฝ่ฝันอยากเป็นนักข่าว นักเขียน นักหนังสือพิมพ์ จิตรกร

ปี ๒๕๑๖ เราเป็นนักเรียน ม.ศ.๕ ของโรงเรียนอานวยศิลป์ (พระนคร) ได้มีโอกาสอยู่ในเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาด้วย

ปี ๒๕๑๗ สอบ entrance ไม่ติด เลยไปเป็นลูกพ่อขุนมหาวิทยาลัยรามคำแหงอยู่ ๑ เทอม ลงไว้ ๒๑ หน่วยกิต สอบผ่าน ๑๙ หน่วยกิต ตกแคลคูลัส

ประวัติศาสตร์จะเปลี่ยนใหม่? ถ้าถือนั้นที่ไม่ได้เล่นละคร ในวันจันทร์ที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๑๙

ศ.ตังจิต บางแค กรุงเทพฯ

เทอม ๒ ลงไว้แต่ไม่ไปเรียน ตั้งจิตตั้งใจอ่านหนังสือสอบ entrance ใหม่มุ่งมั่นจะสอบให้ได้ คู่มือหนังสือจนถึงตี ๒ ทุกวัน เวลานั้นสุขภาพแข็งแรงมากไม่เคยปวดหัว จนในที่สุดสอบ entrance ดิคมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ที่มุ่งมั่นอย่างนั้นได้ก็เพราะต้องการลบคำสบประมาทของพี่ชายคนที่ ๒ ที่กำลังไปเรียนต่อปริญญาโทที่สหรัฐอเมริกาว่า “อย่างเก่งเอ็งก็ได้แค่ราม” ทำให้เกิดความมุ่งมั่นจะจนสอบติด entrance สายศิลปคดีศาตร์ในอันดับที่ ๑๘๙ รหัสของผมหกคือ มธ.๑๘๙๑๘๙ และต้องการเข้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เพื่อเข้าร่วมขบวนการนักศึกษา

นับแต่วันแรกที่เข้าธรรมศาสตร์ได้ก็สมัครเข้าพรรคพลังธรรมในมหาวิทยาลัยและสมัครเป็นสมาชิกสถานักศึกษาเพื่อเป็นตัวแทนของนักเรียนโรงเรียนอานวยศิลป์ ปรากฏว่าพรรคพลังธรรมส่ง ๑๕ คน ได้รับเลือกตั้งเพียงคนเดียวคือ ธงชัย วินิจจะกูล

หลังจากนั้นพรรคพลังธรรมก็ส่งผมเป็นสมาชิกชุมนุม นานุกศิลป์และการละคร จนในที่สุดปี ๒๕๑๙ ได้รับเลือกให้เป็นรองประธานชุมนุม นานุกศิลป์และการละคร โดยมีหน้อย (อนุพงศ์ พงศ์สุวรรณ) เป็นประธานชุมนุม หน้าที่ของรองประธานมีหน้าที่ทางวิชาการและเข้าร่วมประชุมประสานกับชม

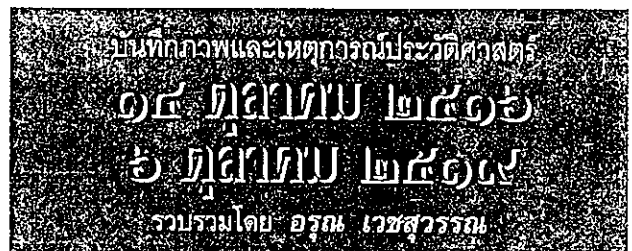
ชุมอื่น ๆ

ก่อนวันจันทร์ที่ ๔ ตุลา ๒๕๑๙ ผมได้ประชุมกับแนวร่วม ๒๑ กลุ่มของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (เช่นกลุ่มผู้หญิง, ชุมนุมวรรณศิลป์, พรรคแนวประชา, พรรคพลังธรรม, กลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ฯลฯ) และได้มีมติที่ประชุมว่าเราจะประชุมแนวร่วม ๒๑ กลุ่มอีกครั้งในวันจันทร์ที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๑๙ เวลา ๑๒.๐๐ น.

เช้าวันจันทร์ที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๑๙

ชุมนุม นานุกศิลป์และการละครได้มีการคุยกันว่าเราจะเล่นละครที่ลานโพธิ์เพื่อเรียกร้องให้นักศึกษาปีที่ ๑ ซึ่งกำลังจะสอบวิชาภาษาไทยจำนวนประมาณสองพันคนเข้าร่วมประท้วงโดยไม่เข้าห้องสอบ ถ้าทำได้ก็จะทำให้มหาวิทยาลัยประกาศงดสอบ ซึ่งทำให้นักศึกษาได้เข้าร่วมประท้วงคัดค้านถนอน กิตติขจรเข้าประเทศไทย ประสบผลสำเร็จ

โครงเรื่องของละครพวกเราคิดว่าจะย้อนรอย ๑๔ ตุลา ๒๕๑๖ โดยให้นักศึกษาปีที่ ๑ เล่นเป็น ศพวิรัช ๑๔ ตุลา ๒๕๑๖ โดยให้นักศึกษานอนเรียง

รายอยู่และให้สุขุมเล่นเป็นนักศึกษากำลังจะขึ้นห้องสอบโดยเดินข้ามผ่านสฟวิรชน แล้ววีรชนที่ตายไปก็ลุกขึ้นยืนเป็นบันไดให้นักศึกษา สุขุมได้อุกคิดว่าถ้าเข้าห้องสอบ สฟวิรชนจะถามหาความเสียดสเพื่อส่วนรวมกับความเห็นแก่ตัวโดยเอาตัวรอดเข้าห้องสอบ และชี้ให้เห็นว่าขณะนี้ก็มีผู้เสียชีวิต ๒ รายที่นครปฐมคือ นายวิชัย เกษศรีวงษา กับนายชุมพร ทุมไผ่ พนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเขตนครปฐมถูกฆ่าตายขณะออกติดโปสเตอร์ โดยมีปราโมชเล่นเป็นทหาร คุ่มเล่นเป็นวีรชน ๑๔ ตุลาคม และให้เฮียวิโรจน์ (วิโรจน์ ตั้งวานิชย์) เล่นเป็นวิชัย พนักงานการไฟฟ้าที่ถูกแขวนคอ โดยให้บุญชาติซึ่งเรียนที่

ชัยชนะกว่าจะได้ต้องฝ่าฟัน

การต่อสู้ยอมสูญเสียผู้เสียสละ
ชัยชนะกว่าจะได้ต้องฝ่าฟัน
ฟ้าสีทองกว่าจะได้ต้องอดทน
ประชาชนกว่าเป็นใหญ่จ้ำจี้จ้ำไช

บันทึกไว้ในวันนี้ว่า
ผู้เข่นฆ่าประชาชนทั้งเผ่าเผลาญ
ทั้งถูรดกดหัวอย่างสำราญ
รัฐประหารผลาญชาติประชาชน

บันทึกไว้ใส่จิตใจในวันหน้า
๖ ตุลา เลือดลูกไทยหลังทุกหน
ศพก็ศพเลือดก็หยดที่หลังสิ้น
จะต้องแลกด้วยคนที่ทำเรา

เขียนที่ทุกโรงเรียนพลตำรวจบางเขน ชั้น ๔
วันที่เขียนอยู่ระหว่าง ๗-๙ ตุลาคม ๒๕๑๙

ศ.ตั้งจิต

ธรรมศาสตร์และที่โรงเรียนการบินด้วย มีความรู้เรื่องการกระโดดร่ม โดยจะผูกนกกแสดงไว้กับต้นไม้และทำเชือกแขวนคอโดยใส่เสื้อทับให้ดูเหมือนจริง

บุญชาติบอกว่าขอคนที่ตัวเล็ก ๒ คนที่มีน้ำหนักเบาจะได้ผลัดกันเพื่อผู้แสดงไม่เจ็บ

อนุพงศ์ ประธานชุมนุมบอกให้เฮียวิโรจน์กับผม (วิทยา)

เป็นผู้เล่นเพราะตัวเล็กที่สุดในชุมนุม

ผมปฏิเสธว่าเล่นไม่ได้ เพราะคอนเทียงมีประชุมแนวร่วม ๒๑ กลุ่ม อนุพงศ์จึงหันไปหาเจียบ (อภิสิทธิ์) บอกให้เล่นแทนผม

ที่แรกเจียบปฏิเสธโดยบอกว่าต้องไปรีบพ้อที่มาจากนครนายกแล้วเดินออกไปทางหอใหญ่ (หอประชุมใหญ่ธรรมศาสตร์)

อนุพงศ์บ่นเชิงคำว่า “ไต่เอ๊ย! พ่อนายมาบ้านไม่ถูกหรือไง”

อภิสิทธิ์ไปถึงหอใหญ่แล้วเปลี่ยนใจเดินกลับมา (เพื่อคิดคุณ ๒ ปี) แล้วบอกอนุพงศ์ว่าเล่นก็ได้วะ

ผมไปประชุมแนวร่วม ๒๑ กลุ่มที่ตึกโดมเสร็จแล้วลงมาดูละครที่เพื่อนๆ เล่นอยู่ ขณะที่คุณไม่มีใครรู้สึก أنناกำลังเล่นละครหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ

จำได้ว่า อาจารย์ป่วย อิงภากรณ์ อธิการบดีลงมาถามว่าขอให้นักศึกษาเข้าสอบ พวกเราตอนนั้นว่าอาจารย์ป่วยไม่ได้อยู่ข้างนักศึกษาประชาชนเลย มีคนเอาเม็ดมากรีดแขนตัวเองประท้วงอาจารย์ป่วย เป็นนักร้องชื้ออู๊ดอยู่วงดนตรีคืนกล้า

แต่ในที่สุดการเล่นละครของพวกเราสำเร็จ ทำให้นักศึกษาปี ๑ ประมาณ ๑,๘๐๐ กว่าคนจากจำนวน ๒,๐๐๐ กว่าคนไม่เข้าห้องสอบ มีนักศึกษาเข้าห้องสอบเพียง ๓๐๐ กว่าคน
เย็นวันจันทร์ที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๑๙ ศูนย์กลางนิสิตนักศึกษานัดชุมนุมประชาชนที่ท้องสนามหลวง

วิเคราะห์กรณีคดีหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ

ก. อภิสิทธิ์ บัวหัทธิต ไม่ได้ถูกเตรียมมาให้เล่นละครตั้งแต่แรก เป็นแค่ตัวสำรองที่มีน้ำหนักน้อยเป็นลำดับ ๓ ในชุมนุมนาฏศิลป์และการละคร

ข. การแต่งหน้าก็แต่งให้เหมือนคนตาย ไม่ได้แต่งให้เหมือนองค์กรชัชทายาท

ค. ตอนที่เล่นในเที่ยงวันจันทร์ที่ ๔ ตุลา ๒๕๑๙ คนเป็นร้อยเป็นพันดูอยู่ ไม่มีใครว่าเล่นเกี่ยวกับหมิ่นสถาบันชั้นสูง เพราะถ้าหมิ่นจริงต้องมีคนคัดค้านตั้งแต่วันนั้นแน่ โดยเฉพาะอาจารย์ป่วยต้องไม่ยอมแน่ๆ

ง. ถ้าวันนั้นอภิสิทธิ์ไม่เล่นละคร การเข่นฆ่าเผาคอนทั้งเป็น ช่มชืด และทำลายนักศึกษาประชาชนในวันที่ ๖ ตุลาคมจะเกิดขึ้นได้หรือไม่

[Home | Webboard | Guestbook |

ค้นหาตามชื่อผู้เขียน :

:: ข่าวดัง ::

**ตำนานคนกล้า" คำให้การพยานประวัติศาสตร์
เหตุการณ์ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ "**

ส่งบทความนี้ให้เพื่อน --->

ตำนานคนกล้า

" คำให้การพยานประวัติศาสตร์เหตุการณ์ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ "

ชลธิรา สัตยารัตนา
เขียนและเรียบเรียงปีพุทธศักราช ๒๕๔๕

ในนามคณะกรรมการรับฟังข้อมูลและสืบพยานกรณี ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙

(๑) เกริ่นกล่าวเล่าชาน "ตำนานคนกล้า"

๖ ตุลาคม เวียนมาบรรจบครบรอบอีกวาระหนึ่ง...

ปีนี้...พุทธศักราช ๒๕๔๕ ยังไม่มีคำว่าเสียใจหรือขอโทษจากผู้ก่อเหตุการณ์นองเลือด ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙

ญาติวีรชนยังคงเฝ้ารอด้วยความหวัง ในขณะที่ลูกหลานคนเดือนตุลาฯ เติบโตเป็นหนุ่มสาวแล้ว อนาคตสังคมไทย และประเทศชาติอยู่ในกำมือของเยาวชนคนหนุ่มสาวรุ่นปัจจุบัน แต่ส่วนใหญ่ไม่เคยได้ยินเรื่องราววีรกรรม

ของคน ๖ ตุลาฯ เลย เพราะการศึกษาในระบบโรงเรียนถูกปิดกั้น และประวัติศาสตร์ ๖ ตุลาฯ ยังไม่ได้รับการชำระสะสาง เยาวชนคนหนุ่มสาวบางส่วนพอทราบแต่เพียงเลา ๆ ด้วยความสนใจใคร่รู้ ทว่าสับสน จับต้นชนปลายไม่ได้

จากการทดสอบความเข้าใจของนิสิตนักศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ ๑ ของปีการศึกษา ๒๕๔๕ พบว่านิสิตนักศึกษา ซึ่งมีที่มาจากหลายโรงเรียนทั่วประเทศส่วนใหญ่ ดูภาพยนตร์วีดิทัศน์บันทึกเหตุการณ์ ๖ ตุลาฯ แล้วไม่สามารถแยกแยะว่า ใครเป็นใคร มาทำอะไรขุลงมุนอยู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แปลกใจแต่เพียงว่า พวกพี่ ๆ นักศึกษาไป "ทำผิด" อะไรมา จึงต้องถูกกวาดล้าง จับกุม เช่นฆ่า ถูกแขวนคอ ถูกเผาทั้งเป็น ทำไมคนไทยจึงต้องเช่นฆ่าคนไทยด้วยกันเอง

ปมปริศนา "เลือดท่วมจอ" ประวัติศาสตร์ ๖ ตุลาฯ ยังไม่ชัดแจ้งแถลงไขแม้ภายในรั้วสถาบันการศึกษาระดับสูงทุกแห่ง ของชาติ มีพักต้องพูดถึงในระดับโรงเรียน

นับแต่ปีพ.ศ.๒๕๔๓ "คณะกรรมการรับฟังข้อมูลและสืบพยานเหตุการณ์ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙" รับฟังข้อมูลประมวล วิเคราะห์ และเผยแพร่ออกเป็นหนังสือสองเล่มแล้วในวาระครบรอบ ๒๕ ปีของเหตุการณ์นองเลือดและรัฐประหารโหด ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ เล่มแรกคือ อาชญากรรมรัฐในวิกฤตการเปลี่ยนแปลง โดย ผศ.ใจ อึ้งภากรณ์ และ ดร.สุธาชัย ยิ้มประเสริฐ (พิมพ์ครั้งแรก ปี ๒๕๔๔ และพิมพ์ครั้งที่ ๒ เมื่อต้นปี ๒๕๔๕) แจกจ่ายไปยังห้องสมุดโรงเรียนทั่วประเทศแล้ว และเล่มที่สอง คือ กริดแผลกสัดหนอง กรองความจริง โดยผู้หญิง ๖ ตุลาฯ เรียบเรียงเล่าชานโดย ดร.ชลธิรา สัตยารัตนา (พิมพ์ครั้งแรก ปี ๒๕๔๔) หนังสือชุดนี้ทั้งแจกจ่ายและจำหน่ายออก

ไปทั่วประเทศรวมแล้วหลายพันเล่ม ทั้งสองเล่มนี้ คณะกรรมการรับฟังข้อมูลและ สืบพยานกรณี ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙" ได้มอบให้กับท่านนายกรัฐมนตรี พันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร อย่างเป็นทางการที่อนุสรณ์ สถานวีรชน ๑๔ ตุลาคม แต่ก็ยังไม่มีการสนองตอบใด ๆ ที่ชัดเจนต่อสาธารณชนจากรัฐบาลชุดนี้ที่กล้า "คิดใหม่ ทำใหม่" ในหลายเรื่อง

ผลจากการรับฟังข้อมูลและสืบพยานกรณี ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ คณะกรรมการฯ พบหลักฐานชัดเจนจากปากคำของพยานกว่า ๖๐ รายและสรุปได้ว่า เหตุการณ์นองเลือด ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ เป็น "การละเมิดสิทธิมนุษยชนหมู่" ที่ร้ายแรงที่สุดเท่าที่มีปรากฏในประวัติศาสตร์ไทยร่วมสมัย และรุนแรงถึงขั้นที่กล่าวได้ว่าเป็น "อาชญากรรมของรัฐ" อย่างไม่มีข้อกังขาใด ๆ เพราะ "รัฐไทย" ได้ใช้ความรุนแรงอย่างหฤโหดจัดการกับนิสิตนักศึกษาประชาชน ผู้เพียงแต่มีความคิดเห็นแตกต่างจากผู้กุมบังเหียนรัฐในขณะนั้น เท่านั้น

พุทธศักราช ๒๕๔๐ เมล็ดพืชพันธุ์ของวีรชนคนกล้าเดือนตุลาฯ ได้มีส่วนร่วมผลักดันให้เกิดมี "สสร." และ "รัฐธรรมนูญสีเขียว" ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน องค์กรอิสระของรัฐหลายองค์กรเกิดขึ้นด้วยต้นกล้าเดือนตุลาฯ รวมทั้ง "คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ" ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ลถึงพุทธศักราช ๒๕๔๕ ดูเหมือนว่า "คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ" จะวนเวียนอยู่กับปัญหาการบริหารภายในและปัญหาเฉพาะหน้า จนลืมนึกไปว่า เคยมีพันธสัญญาทางใจร่วมกัน ในอันที่จะสร้างกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันทั้งสังคม ด้วยการสรุปบทเรียนจากประวัติศาสตร์ เพราะถ้าไม่มีการให้การศึกษาด้านสิทธิมนุษยชนแบบใดจะดีไปกว่า การใช้กรณีศึกษาการละเมิดสิทธิมนุษยชนระดับชาติเช่น "กรณี ๖ ตุลาคม" หรือ "พฤษภาคมหิฬ" "

การสรุปบทเรียนจากอดีต คือกฎแจ่มจางโง่สำคัญที่สุดที่จะไขไปสู่อนาคตสังคมไทย ที่วาดหวังร่วมกันให้มีวัฒนธรรมสิทธิมนุษยชน ดำเนินอยู่ในวิถีชีวิตไทย เพื่อให้บทเรียนที่มีค่าแก่เยาวชนคนรุ่นหลัง เราคงต้องร่วมกัน "กรีดแผลกลัดหนอง" กันอีกคาร์บหนึ่งในปีนี้... ปีแห่งการปฏิรูปการเมืองและปฏิรูปการศึกษา เพื่อขนานรับแนวทางการ "ศึกษานอกระบบ" และ "การศึกษาตามอัธยาศัย" ไปพลาง ๆ ก่อน ในสภาพที่เราไม่อาจหวังพึ่ง "การศึกษาในระบบ" ให้สร้างกระบวนการเรียนรู้เกี่ยวกับบทเรียน ๖ ตุลาคม ในชั้นเรียนโดยตรง

อย่างไรก็ตาม "คณะกรรมการรับฟังข้อมูลและสืบพยานกรณี ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙" ก็ยังอยากจะหวังและให้กำลังใจเพื่อนครูบาอาจารย์ทั่วประเทศว่า "พ.ร.บ.ปฏิรูปการศึกษา" ได้เปิดทางให้ท่านจัดสาระการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการได้อย่างกว้างขวางและหลากหลาย ขอแต่ให้ท่านกล้าคิด กล้าทำ กล้าปรับกระบวนการทัศน์ และกล้าเปลี่ยนแปลงกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนนักศึกษาเสียใหม่ เยาวชนคนหนุ่มสาว มีความบริสุทธิ์ใจใฝ่รู้ใฝ่เรียนอยู่แล้ว

เพื่อว่า...เขาจะได้สืบพืชพันธุ์ของต้นกล้าเดือนตุลาฯ สร้างสรรค์นวัตกรรมสังคมไทยใหม่ ให้เป็นสังคมที่เคารพในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ และมีวัฒนธรรมสิทธิมนุษยชนเป็นวิถีดำเนินชีวิต

บทบาทของผู้นำนิสิตนักศึกษา โดยเฉพาะผู้มีบทบาทเป็น รปภ. หน่วยรักษาความปลอดภัย หน่วยนำกล้าตายในกรณี ๖ ตุลาคม

๒๕๑๙ เป็นอีกมิติหนึ่งของประวัติศาสตร์เดือนตุลาฯ เป็น "ตำนานคนกล้า ๖ ตุลาคม" ที่สามารถเล่าขานกันสืบต่อไป ปากต่อปาก

อีกนานเท่านาน... พวกเขา คือ วีรชนคนเดือนตุลาฯ...รปภ.หาญกล้า ผู้ทำทนายอำนาจหิฬมาร !

เรื่องราวทั้งหมดที่เรียบเรียงเป็นตอน ๆ ต่อไปนี้ มาจากปากคำของผู้ให้การ "พยาน ๖ ตุลาคม" ที่อาสาสมัครมาให้ข้อมูลกับ "คณะกรรมการรับฟังข้อมูลและสืบพยาน กรณี ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙" เพื่อร่วมกันขับขาน "ตำนานคนกล้า" เมื่อเหตุการณ์ล่วงเลยไปแล้วกว่า ๒๕ ปี

ตำนานคนกล้า

คำให้การพยานประวัติศาสตร์

เนื่องจากขณะนั้นตึกองค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เป็นตึกเล็กสองชั้น ตึกศูนย์ประชุมของนักศึกษา ก็อาศัยตึก อมธ. คือตึกกิจกรรมชั้นสอง ในขณะที่สถานักศึกษาอยู่ชั้นล่าง ก็จะใช้ที่องค์การสถานักศึกษาเป็นที่ประชุม สำหรับนักศึกษาที่เป็นแกนนำในการชุมนุมนั้นในหลายครั้ง ซึ่งผมจะเป็นคนคอยดูแลสถานที่อยู่ เพราะว่ากุญแจสโมสรมอยู่ที่ผม รวมทั้งในการแถลงข่าวต่าง ๆ ก็ใช้ตึกสถานักศึกษา ผมถึงต้องอยู่ในตึกสถานักศึกษาตลอด หลังจากที่มีการชุมนุมของประชาชนจากสนามหลวงแล้ว เคลื่อนย้ายเข้ามาอยู่ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ในคืนวันที่ 5 ต่อ รุ่งเช้าวันที่ 6 วันที่ 6 ตุลาคม 2519 เป็นวันพุธ มีคนชุมนุมอยู่ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ประมาณ คณะด้วยสายตา คาดว่าไม่น่าจะเกิน 5-6 พันคน มีเวทีการอภิปรายอยู่ที่สนามฟุตบอลด้านตึกโดม การชุมนุมก็เป็นไปโดยปกติ

เมื่อตอนเย็นวันที่ 5 ตุลาคม มีข่าวที่เราได้รับทราบมาจากเพื่อนนักกิจกรรมด้วยกัน ว่า ทางสถานีวิทยุยานเกราะ และหนังสือพิมพ์ดาวสยาม ได้มีการตีพิมพ์ข่าวและกระจายเสียงในทำนองว่า ได้มีการดูหมิ่นพระบรมวงศานุวงศ์บางท่าน แต่เนื่องจากการเคลื่อนไหวครั้งนี้เป็นเรื่องของศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย และระดับสูง ผมก็ไม่ได้เข้ายุ่งเกี่ยวกับด้วย ผมได้เห็นความตึงเครียดในการชุมนุม

จนกระทั่งประมาณเที่ยงคืน เราได้รับการชี้แจงจากนิสิตนักศึกษาที่เป็นระดับแกนนำว่า น่าจะเกิดเหตุการณ์ที่รุนแรงขึ้นในเช้าวันที่ 6 ผมได้รับคำสั่งให้อยู่ที่ตึกองค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ส่วนคนอื่นที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับ ก็ให้ล่าถอย ออกจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์บางส่วน เพราะเราคาดคะเนว่าอาจจะมีสถานการณ์ที่รุนแรง ผมได้ข่าวจากเพื่อนฝูงในขณะนั้นว่า มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ถูกปิดตั้งแต่เที่ยงคืน เพราะว่ามีเพื่อนบางคนก็ไม่สามารถจะออกไปจากมหาวิทยาลัยได้

"ในการให้การนี้บางครั้งผมอาจจะต้องเปิดเผยชื่อบุคคลต่างๆ ได้ ถ้าจำเป็นก็คงจะต้องพูด ผมจะพูดเฉพาะคนที่เขาอนุญาตนะ"

ในคืนวันที่ 5 ต่อเช้าวันที่ 6 ผมก็ได้อยู่กับอนุพงษ์ พงษ์สุวรรณ ซึ่งเป็นผู้ต้องหาคนหนึ่งในเหตุการณ์ 6 ตุลาคม เป็นเพื่อนสนิทกัน เขาเป็นประธานชมรมศิลปะและการแสดง ภายหลังถูกจับกุม อนุพงษ์อยู่กับผมตั้งแต่ประมาณห้าทุ่มจนสักตีหนึ่งกว่า ๆ อนุพงษ์ก็บอกว่า จะต้องไปพบนายกรัฐมนตรีกับคุณสุธรรมเลขาศูนย์ฯในขณะนั้น ก็แยกจากกัน ผมอยู่ที่ตึกองค์การนักศึกษา กลับไปประมาณสักตีห้า ก็มีเสียงระเบิดดังขึ้นค่อนข้างแรง ตึกองค์การนักศึกษาสันไปหมดเลย เราก็วิ่งออกมาดู ปรากฏว่า เราเห็นคนที่อยู่ในสนามฟุตบอลแตกกระจายออกไปอยู่รอบสนามฟุตบอล แล้วมีพี่สุชีลา ดันชัยนันท์ ซึ่งเป็นรองเลขาธิการศูนย์กลางนิสิตนักศึกษา วิ่งมาบอกผมบอกว่า มันมีระเบิดลงมากกลางที่ชุมนุม ให้ช่วยหารถตู้เพื่อที่จะไปรับคนบาดเจ็บไปส่งที่โรงพยาบาล ผมวิ่งเข้าไป ขณะนั้นคนก็หลบกันหมดเพราะมันน่ากลัวมาก ผมเห็นคนนอนอยู่หลายคนเหมือนกัน พอตีมีเพื่อนจากมหาวิทยาลัยมหิดลคนหนึ่ง คุณวิทยา แกมมารถตู้เอามาใช้ในการเคลื่อนไหว ซึ่งรถตู้คันนี้ก็พาคนเจ็บออกไปที่รพ.ศิริราช รถตู้คันนี้ก็สามรถออกไปได้ โดยเราต้องไปเจรจาขอให้ตำรวจ ซึ่งในขณะนั้นมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ด้านท่าพระจันทร์ มีตำรวจของ สน.ชนะสงครามปิดล้อมอยู่ออกไปไม่ได้ ใครเข้าใครออกไม่ได้ เราไปเจรจาขอให้รถตู้คันนี้ออกไป เพื่อส่งคนออกไปส่งคนบาดเจ็บส่งไปโรงพยาบาล ซึ่งก็ออกไปได้ แล้วเขาก็ปิดเหมือนเดิม ส่วนทางหน้าประตูหอประชุมใหญ่ผมวิ่งไปดู ก็ปรากฏว่า เราไม่สามารถจะออกไปได้แล้ว เพราะว่า มันมีแสงไฟไหม้บางอย่าง แล้วก็เท่าที่ผมเห็นก็คือมีเจ้าหน้าที่ตำรวจ คือผมเห็นเพราะว่า ผมไม่สามารถออกไปบริเวณหน้าหอประชุมใหญ่ได้ ผมยืนอยู่ได้แค่ที่สนามฟุตบอลบริเวณหน้าตึกคณะนิติศาสตร์ ผมเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจจำนวนมาก อยู่ในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ซึ่งขณะนั้นเป็นรั้วเตี้ยๆ แล้วก็ระดมยิงเข้ามาในตึกคณะนิติศาสตร์ แต่ส่วนที่อยู่หน้าหอประชุมใหญ่ด้านสนามหลวงผมมองไม่เห็น เพราะว่าผมไม่สามารถจะยืนได้

ผมอยู่ในระยะห่าง ผมสังเกตเห็นเป็นปืนยาว เป็นปืนยาว เป็นอาวุธปืนยาว เวลาที่ปืนยิง ผมก็เพิ่งเห็นครั้งแรก เพราะท้องฟ้ามันยังมีตออยู่ มันเป็นเหมือนลูกไฟที่ออกมา ฟุ้งเป็นสายออกมา เสียงปืนในขณะนั้นจะเริ่มดัง แล้วไม่ใช่ยิงทีละนัด ผมเองยอมรับว่า เพิ่งจะเคยได้ยินเสียงปืนเอ็ม 16 เป็นครั้งแรกในชีวิตก็ตรงนั้น คือเสียงปืนเอ็ม 16 ไม่ใช่เสียงดังทีละนัด มันจะเป็นเสียงพริตติตต่อกันยาว พอเขายิง ก็เป็นแสงไฟออกมา

คนที่ยิงใส่หมวกแบบหมวกเหล็กส่วนหนึ่ง แล้วก็หมวกแบเร่ต์ส่วนหนึ่ง ผมคาดเดาว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเพราะเครื่องแบบและการแต่งตัว แล้วมีลักษณะยืนเป็นหมวดหมู่ ผมล่าถอยออกมาเพราะว่าผมคิดว่าไม่ปลอดภัย ก็ล่าถอยออกมา ในขณะนั้นผมเห็นทุกคนหมอบลงกับพื้นหมด ผมก็ล่าถอยออกมาที่บริเวณอาคารตึกกิจกรรม ตึก

อมธ. แล้วขึ้นไปที อมธ.เพื่อที่จะปิดแล้วก็จะออกมา

ในขณะนั้นมีผู้คนเริ่มมาบอกว่า มีนักศึกษาอาทิ เช่น จารุพงษ์ ทองสิน มาบอกพวกเราบอกว่าให้ออกจากตึก อมธ. เพราะว่า พวกมันกำลังบุกเข้ามาแล้ว เขาใช้คำว่าอย่างนี้ ต่อมา ผมเห็นฝ่ายรักษาความปลอดภัยของนักศึกษาล้มลงไป คือ ถูกยิงแล้วล้มลงบ้างเป็นบางส่วน หรือบางคนนอนหมอบอยู่หน้าหอประชุมใหญ่ อยู่บริเวณถนนหน้าหอประชุมใหญ่ ผมคิดเข้าใจเองว่า ยังไม่มีใครบุกเข้ามา

ประมาณตีห้า ตีห้ากว่าๆ ผมก็เข้ามาที่ตึกสโมสรมหาวิทยาลัย ตึก อมธ. เป็นครั้งสุดท้ายซึ่งค่อนข้างจะไม่ค่อยมีคนอยู่แล้ว แต่ก็ยังมีหลายคนที่ยังอยู่ เดินไปเดินมา ก็บอกกันให้ล่าถอยออกมา ยังมีบางท่านที่ผมจำได้ อย่างพี่ที่ตอนนี้ทำงานที่เดี๋ยวนีทำงานอยู่กับทักษิณ ที่เคยเป็นนายกสโมสรมหาวิทยาลัย แพทย์ ภายนอกหอพักอยู่ ผมจำชื่อไม่ได้ อ้อ..พรหมมินทร์ เลิศสุริยเดช พยายามโทรศัพท์อยู่ที่โทรศัพท์สาธารณะที่ตึก อมธ. ที่ในสถานศึกษา โดยล้มโทรศัพท์แล้วนอนพูดโทรศัพท์อยู่กับพื้น ผมก็บอกแกว่าให้ออกมาเถอะ เพราะว่าเขามาแล้ว เขามาตาม แกก็วิ่งหนีออกมาด้วยกัน

พอลงมาจากตึกสโมสรมหาวิทยาลัย ก็จะมีเสียงระดมยิง ซึ่งตอนนี้ผมไม่ได้หันกลับไปมองที่บริเวณหอประชุมใหญ่แล้ว แต่ผมรู้ว่า มีเสียงกระสุนปืนระดมยิงจากทางนั้นอย่างเดียว พวกเราประมาณสามสี่คน รวมกับนักศึกษาที่อยู่บริเวณสนามฟุตบอล ก็วิ่งหนีออกมาทางตึกโดม สนามฟุตบอลด้านตึกโดม ผมเห็นวิ่งกันมาเยอะเลย แล้วแต่ว่าพอเสียงปืนดังมากขึ้น พวกเราก็ก้มลง แล้วคลานไปบนถนนรอบถนนที่อยู่รอบสนามฟุตบอล โดยคลานมาทางตึกโดม มาถึงบริเวณหน้าคณะวารสารศาสตร์ มีคนส่วนใหญ่ก็จะหลบหนีขึ้นไปบนตึกคณะวารสารฯ ผมมองขึ้นไปผมเห็นคนอยู่บนตึกคณะวารสารฯ ค่อนข้างเยอะ แต่ผมไม่ได้ขึ้นไปตึกคณะวารสารฯ เพราะเห็นว่าคนเยอะ ก็เลยคลานต่อมาบริเวณห้วมุมของสนามฟุตบอลด้านตึกโดม ซึ่งตรงนั้นมันก็จะเป็นชมรมถ่ายภาพ ชมรมถ่ายรูปขององค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จากจุดนี้ ผมมองไปที่ตึกศูนย์ภาษาอังกฤษ เราจะมองเห็นว่าชั้นล่างมันจะเป็นลานที่มองเห็นไปถึงรั้วพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เห็นนะสะ ที่รั้วพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติก็จะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจ คนที่คล้ายเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหมือนที่ผมสันนิษฐานไว้ตอนที่มองจากคณะนิติศาสตร์ โผล่หน้าออกมาแล้วยิงปืนเข้ามายังมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อีก เพราะฉะนั้นคนที่เราที่ยืนอยู่ในบริเวณนั้นทุกคนก็ต้องหมอบลง คนที่อยู่ตรงนั้นที่ใส่หมวกแบบหมวกทหาร แต่มันเป็นหมวกสี ผมไม่แน่ใจว่าสีอะไร แต่แต่งชุดเป็นตำรวจ ก็ยิงเข้ามา เมื่อยิงเข้ามาทุกคนที่อยู่ในนั้นก็หลบ ทุกคนก็จะไปไหนไม่ได้ คนที่หนีมาไม่ขึ้นตึกวารสารก็จะไปไหนไม่ได้เลย เพราะตรงนั้นยังไม่มีสถานที่ก่อสร้าง มันจะเป็นที่โล่งๆ มันยังไม่มีที่เป็นอาคารของอาจารย์ปริดีที่เป็นหลังคาออกมา แล้วบริเวณนั้นพอดีมันเป็นจุดที่จะล้อมไปยังด้านหลังที่เป็นเวทีปราศรัย

"ขณะนั้น ธงชัย วิจิตรจะกุล กำลังพูดอยู่ว่า "พี่ครับๆ อย่ายิงเรา พี่ๆ ตำรวจอย่ายิงเรา"

ธงชัยอยู่ใต้เวที พวกเราก็ก้มหมอบอยู่กับพื้น ทางตำรวจที่อยู่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติก็ยิงปืนเข้ามา แล้วในขณะเดียวกันมีกระสุนปืนจากทางหอประชุมใหญ่ ซึ่งผมรู้สึกว่ามันไกลมากในขณะนั้น ก็ยิงเข้ามาข้างหลัง จนไปโดนกับตึกโดมเป็นรอยตลอด ซึ่งเราก็ก้มมองเห็น ทุกคนที่อยู่บริเวณนั้นจะมองเห็นหมด ก็มีนักศึกษาท่านหนึ่งคือ คุณสุรศักดิ์ อยู่พรรคยูงทอง ถ้าผมจำไม่ผิดนะ แกก็พยายามที่จะวิ่งข้ามไปยังอาคารตึกโดมซึ่งปิดอยู่เพื่อไปหลบกระสุนของชมรมถ่ายภาพเพื่อที่จะชนคนหนีข้ามไป แต่ว่า

ก็ไม่สามารถทำได้ เพราะว่าทุบไปแล้วมันก็จะเป็นเหล็ก ในที่สุดทุกคนก็เลยตัดสินใจคลานต่อไปยังหลังเวที ซึ่งคุณธงชัยพูดอยู่ ซึ่งตรงนั้นจะมีประตูให้ทุกคนสามารถกระโดดหนีไปยังแผนกวัดผล หน่วยวัดผลได้ เพื่อข้ามตึกโดมหนีออกไป เพราะว่าเราเชื่อว่ากระสุนปืนที่ยิงมาจากหอประชุมใหญ่ จะไม่สามารถทำอันตรายเราได้ ถ้าเราข้ามไปอยู่ฝั่งตึกโดมได้ ฝั่งที่ติดด้านแม่น้ำ

ในขณะที่ผมคลานออกไป ก็มีนักศึกษาคนหนึ่งคลานอยู่หน้าผม ถูกยิงตาย เพราะว่าถูกยิงที่ศีรษะ เขาคลานอยู่ข้างหน้า แล้วเขาก็หงายหลังลงมา มีนักศึกษาด้วยกันช่วยกันลากเขาออกไป แล้วพวกเราก็กลานต่อไป ทุกคนที่ไปด้วยกันชุดนี้ประมาณ 30 คน ก็สามารถกระโดดหนีเข้าไปในตึกโดม เพื่อหลบออกไปทางสนามหญ้าหน้าโดมที่ติดกับบริเวณแม่น้ำเจ้าพระยา พวกเราทั้งหมดก็หนีไป

เมื่อเราข้ามไป เราก็จะเจอผู้คนที่หลบอยู่บริเวณนั้นเยอะ ก็ได้ไปเจอพวก คุณสุชีลา ตันชัยนันท์ เจอคนบาดเจ็บหลายคน ปรากฏว่า ถึงตอนนั้นแล้ว ทางพวกเราก็ก็นคนบาดเจ็บอยู่ ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เฝ้าประตูอยู่ทาง

ทำพระจันทร์เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ สน.ชนะสงคราม เท่าที่ผมรู้จัก ที่ผมคิดว่าเขาเป็น สน.ชนะสงคราม เพราะว่า เขาแต่งชุดตำรวจธรรมดา ที่ใส่หมวกแบบหมวกตำรวจ ที่รักษาความปลอดภัยอยู่ตามท้องถนนทั่วไป ไม่ได้แต่ง ชุดแบบตำรวจพลร่มอะไรต่าง ๆ พวกเราก็ไปขอเจรจาให้เขาเปิด เขาบอกเขาเปิดให้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นพวกเรา ผมเองแล้วก็หลาย ๆ คนก็เลยตัดสินใจกระโดดลงแม่น้ำเจ้าพระยา บริเวณหลังตึกศิลปศาสตร์ แล้วก็ล่าเสียงคน บาดเจ็บ ซึ่งตอนนั้นที่ผมเห็นก็มีหลายคน ยกตัวอย่างเช่น แสงจันทร์ พิลายไชย เขาก็ได้รับบาดเจ็บที่ขาจาก ระเบิด แล้วก็ก็มีคุณโกศล คุณโกศลได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะ แล้วก็ก็มีวีรชน 14 ตุลาคมหนึ่งซึ่งเดินไม่ได้ต้องใช้รถ เข็น เขาไปลดอาหารประท้วงอยู่ในบริเวณลานโพธิ์ด้วย ชื่อพี่อะไรผมจำไม่ได้ ปัจจุบันก็ยังมางาน 14 ตุลาฯ อยู่ ก็มีคนช่วยกันเข็น แยกจะไปขอออกทางท่าพระจันทร์ ตำรวจไม่ให้ ก็เลยอ้อมแก ผมไม่ทราบว่าจะไปยังไหนเพราะ ผมไม่เห็นแก แต่ผมไปเห็นแกอีกทีก็คือไปขึ้นที่ท่าพระจันทร์แล้ว แกก็ตามไปด้วย

เมื่อไปถึงที่ท่าพระจันทร์ เราก็เข้าไปบริเวณท่าพระจันทร์กลางเพื่อเรียกให้เรือเข้ามา ช่วยกันตะโกน พวกเรา ช่วยกันตะโกนว่า ให้เรือที่รับจ้างข้ามฟากมารับคนเจ็บ ปรากฏว่า มีเรือรับจ้างข้ามฟากมารับอยู่เหมือนกัน วีรชน 14 ตุลา กับคุณโกศล กับคุณแสงจันทร์ก็ไปด้วยกัน ชุดนี้ไปแล้วพวกเราก็ยังเรียกอีก เพราะเราไม่สามารถจะ ออกไปทางไหนได้คิดว่าเราออกไปทางวัดมหาธาตุ ก็คงโดนจับ ปรากฏว่า มันมีเรือซึ่งเขาพูดกันนะชะ ผมเห็น แต่ผมไม่ทราบว่าเรือของหน่วยราชการใด คนที่อยู่ตรงนั้นนะบอกผมว่าเป็นเรือของตำรวจนำ เข้ามากระจาย เสียงพูดว่า เรือทั้งหลายอย่าเข้ามา คืออย่ากั้นไม่ให้เรือเข้ามารับนักศึกษาที่บริเวณนั้น เขาพูดเสียงดังเราได้ ยินชัดเจน เขาบอกว่าอย่าเข้ามาถ้าเข้ามา ถ้าขัดขืนจะมีการยิง พวกเราส่วนใหญ่ก็เลยชะลออยู่ที่นั่น

ผมก็เลยตัดสินใจหนีออกมาทางวัดมหาธาตุ ตรงนั้นเป็นบริเวณศูนย์พระเครื่อง เมื่อผมออกมาถึงหน้าวัดมหาธาตุ ก็มีเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งยืนอยู่แล้ว เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจของ สน.ชนะสงคราม สั่งให้ทุกคนนอนลงกับพื้น แล้วก็ โดนจับ แล้วก็เอามือจับไว้ที่ศีรษะ ประคองไว้ที่ศีรษะ แล้วก็ก๊อกลง เห็นพวกเรานอนกันเหยียดยาวหมด ผม ก็ลงไปนอนด้วย

มีลูกเสือชาวบ้าน ผมจำได้ติดตามว่ามีลูกเสือชาวบ้าน เพราะว่าเขาเป็นผู้ชายไทยธรรมดาผูกผ้าพันคอลูกเสือชาว บ้าน แล้วมา เขาก็ระเบิดมือ บอกว่า "ไอ้พวกเนี่ย พวกมันหนักแผ่นดิน พวกมันต้องตายแน่"

แล้วเขาก็เอาระเบิดมือขึ้นมาถือ ซึ่งตำรวจยังได้ห้ามปรามไว้ ตอนนั้นผมก็คิดว่า มันเป็นเรื่องที่น่ากลัวมากในเวลา นั้น ขณะที่นอนอยู่ ประมาณสัก 3 นาที เราก็จะถูกยิงอยู่ด้วยนะ คนที่นอนอยู่เนี่ย ยิงจากไหน ยิงจากภูพระ วัด มหาธาตุจะมีภูพระที่อยู่ติดถนน แต่ตรงนั้นผมไม่เห็นว่ามีใครยิง แต่มันเป็นเสียงปืนที่เหมือนกับ เป็นปืนนะเพราะ มันดัง เป๊ะ เป๊ะ เป๊ะ คือมันไม่ใช่ปืน

ที่หนักนะนะ มันเป็นปืนเหมือนปืนลูกโม่ ปืนอะไรอย่างนี้ ยิงมา ผมก็นอนคว่ำหน้าอยู่ คิดว่าเราคงน่าจะโดนบ้าง มันดัง เป๊ะ เป๊ะ เป๊ะ อย่างนี้ตลอดเวลา ก็เลยตัดสินใจวิ่งหนีกลับออกมา วิ่งสวนหนีกลับมาเลย ผมหนีไม่ยอมอยู่ เพราะว่าคิดว่ายิงคงต้องโดนจับ ก็เลยหนีกลับเข้ามาที่ศูนย์พระเครื่องอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็พอดีมีบ้านชาวบ้าน เขาเปิดอยู่ ผมก็เลยหนีหลบเข้าไปอยู่ในบ้านชาวบ้าน

ชาวบ้านเขาก็ดูแล มีนักศึกษา กับผม มีผู้หญิง มีเด็กผู้หญิงอยู่ประมาณสี่ห้าคน แล้วก็ก็มีเรา เขาก็ดูแลเราอย่างดี เราก็เลยปิดประตูอยู่ในบ้านเขา เราไม่ได้ออกมาจนกระทั่งสี่โมงเย็น แต่ตลอดเวลาเราจะได้ยินเสียงคนตะโกน ด่านักศึกษา แล้วก็เอาของดีเอาไม่ดีใส่ พูดคำหยาบคาย แล้วก็ไล่ต้อนนักศึกษาออกไป เราจะนอนหลบอยู่ กับ พื้น ได้ยินได้ฟังอยู่ตลอดเวลา แล้วก็ได้ยินแต่เสียงปืน คือเสียงปืนที่พูดนี้ ก็คือตั้งแต่ผมหนีออกจากธรรมศาสตร์ จนกระทั่งผมมาอยู่บ้านหลังนี้ เสียงปืนจะดังตลอด เราก็หลบอยู่ในนี้จนกระทั่งสี่โมงเย็น เราได้ยินวิทยุว่า ประกาศกฎอัยการศึก ได้ยินจากวิทยุที่บ้านเขาเปิดว่าได้มีการยึดอำนาจ ผมเข้าใจว่ายังไม่ยึดนะตอนนั้น มี การประกาศกฎอัยการศึก แล้วก็มีการทหารประกาศเขตห้ามออกอะไรต่าง ๆ เราก็อยู่ในบ้านนั้น จนกระทั่งสี่โมง เย็น หลังจากสี่โมงเย็นแล้วผมออกมา ก็ยังมีสภาพปรักหักพัง เนื่องจากวันนั้นฝนตกถ้าผมจำไม่ผิด ตอนเช้า ๆ ฝนตกน้ำก็จะเจิ่งนอง แล้วก็ก็มีกีตาร์ของนักศึกษา เสื้อผ้าของนักศึกษากองอยู่เต็มถนน ในท่าพระจันทร์เยอะแยะ เลย

ตอนที่เรามาออกมา ไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว ไม่มีอะไรเลย ผมหลบออกมากับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเป็นรุ่นน้อง ธรรมศาสตร์ เดินมาขึ้นเรือ มีเรือหางยาวรออยู่ ตรงนั้นเป็นท่าเจเพาะเรือหางยาว ท่าพระจันทร์เหนือ หรือยังงั้นถ้า ผมจำไม่ผิด มีเรือหางยาวที่จะไป ออกไปทางคลอง เราก็คิดว่าจะนั่งเรือหางยาว เพราะเราไม่เสี่ยงที่จะเดินออก

ไปที่ถนนใหญ่ เราก็เสียงขึ้นเรือหางยาว ผมงกับน้องผู้หญิงคนนั้นชื่อ กุ้ง เป็นเด็กธรรมศาสตร์ปี 1 ในขณะนั้น

เมื่อเราไปลงเราก็เจอนักศึกษาธรรมศาสตร์หลายคนนั่งอยู่ในเรือ เราก็รู้สึกว่ทำทางมันไม่ดี เหตุที่มันไม่ดีเพราะว่า มันมีลูกเสือชาวบ้าน มีลูกเสือชาวบ้านมันเดินมาที่ทำเรือที่นักศึกษาที่นั่งอยู่ แล้วมันมาพูดกับคนขับเรือว่า "เฮ้ย มึงจะโชคไม่ดีนะ เอาไอ้พวกนี้ไป"

ผมก็ไม่เข้าใจว่าทำไมเขารู้ว่าผมเป็นนักศึกษา เพราะผมก็เปลี่ยนเสื้อมาแล้ว แต่มันอาจจะเป็นเพราะเราใส่แว่นตา แล้ว เด็กที่นั่งอยู่ก็เป็นหน้าตาเหมือนเด็ก เขาบอก "มึงจะโชคไม่ดี มึงรับพวกนี้ไป"

ผมก็เลยชวนกุ้ง บอกกุ้งขึ้นมาเถอะ แล้วเราก็ขึ้นเดินย้อนพยายามจะออกไปทางแฟลตทหารบกที่เลยไปหน่อยก็เดินเลียบแม่น้ำไป ทีนี้เราก็ไม่อยากออกถนนใหญ่ เดินคล้อยหลังได้สักพัก เราก็ได้ยินเสียงท้อปบูตวิ่งมา ดึก ๆ ๆ ๆ คือเป็นเสียงตำรวจ เป็นตำรวจผมจำแม่นเลย แต่งชุดสีน้ำเงิน มาสี่ห้าคน วิ่งไล่มา จะมาจับนักศึกษาที่นั่งอยู่ในเรือ นักศึกษาที่นั่งอยู่ในเรือคนหนึ่ง คือ พี่อ๋อง ที่อยู่แนวประชา แกก็โดดน้ำหนี เรือก็คว่ำกันใหญ่ ผมงกับกุ้งก็เลยเดินหนีไปเลย พยายามจะเดินหนีไปโดยไม่หันกลับมามอง แต่ผมเห็นแล้วว่าเรือมันล่มคนโดดน้ำกัน ผมไม่เห็นว่สุดท้ายเป็นไง แต่ทราบภายหลังว่เขาไม่โดนจับนะ เพราะหลังจากเหตุการณ์นั้น ก็มาเจอเขาที่มหาวิทยาลัย เขาบอกเขาก็หนีได้ ในที่สุดเราผมงกับกุ้งก็เดินออกมาแล้วขึ้นเรือที่ทำข้างวังหน้ากลับบ้าน นี่คือส่วนที่ผมงเห็นความโหดร้ายที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ ครับ

โดย ชลธิรา สัตยาวัฒนา เมื่อ : [10 ต.ค. 45, 16:49 น.]

ติดต่อทีมงานไทยเอ็นจีโอ
webmaster@thaingo.org

ส่งบทความนี้ให้เพื่อน --->

ร่วมแสดงความคิดเห็น

ชื่อ / e-mail

ข้อความ

เขียนข้อความ

เริ่มใหม่

| Home | Webboard | Guersbook |

Copyright © 2000 ThaiNGO.org All rights reserved.

ศูนย์รวมข่าวหน้างานคนเก่าแก่มาก่อนหน้า

ปีที่ 11 ฉบับที่ 540 วันที่ 7 - 13 ต.ค. 2545

หน้าแรก	กองบก.	แสดงความคิดเห็น	กรุงเทพมหานคร	เนชั่นกรุป
---------	--------	-----------------	---------------	------------

บ.ก. บอกข่าว
จากผู้อ่าน
สุทธิชัย หยุ่น
ในรอบสัปดาห์
ถอดรหัสข่าว
เรื่องจากปก 1
เรื่องจากปก 2
เรื่องจากปก 3
เรื่องจากปก 4
เรื่องจากปก 5

สิริวิทย์

ขาคินิยมสองแบบ

ศึกษาจากกรณี 6 ตุลาคม 19

26 ปี เป็นเวลายาวนานพอที่จะทำให้ความทรงจำของคนสองรุ่น ตัดขาดออกจากกันโดยสถานการณ์ทางสังคมที่ผันแปรเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว

แม้วันนี้ คนรุ่นนั้น (อดีตนักศึกษาที่ถูกล้อมปราบในธรรมศาสตร์) จำนวนหนึ่ง จะเข้าไปอยู่ในศูนย์กลางอำนาจรัฐปัจจุบัน ก็ไม่ได้ทำให้ประวัติศาสตร์ 6 ตุลาคม 2519 ถูกชำระตามคำเรียกร้องขององค์กรประชาธิปไตยเมื่อ 25 ปี 6 ตุลาคม

ฉะนั้น จึงเป็นหน้าที่ของนักวิชาการ นักประวัติศาสตร์ ฯลฯ ที่อยู่นอกกรอบ อำนาจรัฐจะต้องเปิดประเด็นทบทวนอดีต เพื่อเรียนรู้และสร้างสรรค์วัฒนธรรม อันพึงประสงค์ในสังคมไทย เพื่อเรียนรู้การแก้ปัญหาความขัดแย้งด้วย ภูมิปัญญาและสันติวิธี

'6 ตุลาคม 19 : สองขาคินิยมชนกัน' คือหัวข้อบรรยายของ ศศ.ดร.เกษียร เตชะพีระ อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งจัดโดย โครงการเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา เมื่อเร็วๆ นี้ โดยอาจารย์เกษียรได้ยก ประเด็นเรื่องขาคินิยมมาวิเคราะห์ไว้อย่างน่าสนใจยิ่ง

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2519 เป็นเรื่องของสองขาคินิยมชนกัน โดยฝ่ายหนึ่งใช้ขาคินิยม ศาสน์ กษัตริย์ มาเป็นเครื่องมือในการโจมตีต่อต้าน ขบวนการนักศึกษาประชาชน

ชีวิตและเลือดเนื้อที่สูญสิ้นไปในเหตุการณ์ครั้งนั้น นำไปสู่การสิ้นสุดยุคทอง ของประชาธิปไตยในเวลาต่อมา

ในกระแส
รายงานพิเศษ (1)
รายงานพิเศษ (2)
สก็๊ปท้ายปก
สัมภาษณ์พิเศษ
คนละคราว คนละคราว
ดวง
ค.คนหลังข่าว
Mekong Corridor

ทัศนะวิจารณ์
หมายเหตุการณ์
จกอล
สุนันท์ ศรีจันทร์
สรยุทธ สัทสนะ
จินดา
บทความพิเศษ
เรื่องใหม่ๆ นักเรียน
นอก
สุจินต์ จันทร์นวล
ธรรมภาวิวัฒน์
โสภณ องค์การ
คิดอย่างไทย
พินิจไทย
เทพชัย หย่อง
แลไปข้างหน้า
คลื่นแห่งสังคม
ถิ่นทอง
คิดแบบครุคม
บ้านนอก-เมือง

นอก
โค้งสุดท้ายปฏิรูปฯ

ต่างประเทศ
ข่าวต่างประเทศ
(1)
ข่าวต่างประเทศ
(2)
บุคคลโลก
แกะกล่อง
สารคดีต่างแดน

วรรณกรรม
สิงห์สนามหลวง
เรื่องรอง รุ่งรัศมี
เรื่องสั้น
ที่เลี้ยงนอกเวที
ห้องใต้หลังคา
กวีพรรณ
ในมิติแห่ง
จินตนาการ
ตัวเมืองเรื่องเล่า
สารคดี
แค่พบผ่านแล้วเลย
ไป

ปกิณกะ-บันเทิง
โหราศาสตร์
ราศีแห่งดาว
ไอที เทนเมนท์
บัญชี ขวาลศิลป์
มีศยาหลงเหยื่อ
กฤษณะล้วงลูก
โชนของคนรักสัตว์
สัปดาห์นี้มีอะไร
ยนตร์กรรม
ทอดน่องห้องเวบ
เก็ทซิมเซ็งลี้ฮ้อ
รุ่งนกระเด็น
ถนนสายราชครูฯ
พื้นที่โฆษณา
ทัวร์ลูกทุ่ง
นอกจุดคมชัด
นักเขียนรับเชิญ
ในโลกไซลาน
ฝนตกแดดออก
เสสา...นักเรียน
นายอำเภอ

ชาตินิยมฝ่ายซ้าย และชาตินิยมฝ่ายขวา มีความเข้าใจในชาติอย่างไร ทำไม
คนไทยจึงฆ่าคนไทยด้วยกันเองอย่างโหดเหี้ยม

0 0 0

จากเบื้องหลังของเหตุการณ์ ซึ่งถูกระดมมาต่อต้านปรักปรำขบวนการนัก
ศึกษาประชาชนฝ่ายซ้ายอย่างหนัก ในช่วงปี 2518-2519 ประกอบด้วย 3
สถาบันหลักคือ ชาติ ศาสน์ กษัตริย์ และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนขึ้น ผศ.
เกษียร จึงอธิบายโดยอ้างอิงถึงเหตุการณ์ ดังต่อไปนี้

สถาบันกษัตริย์ กรณีตัวอย่างคือละครของนักศึกษาศาสตร์ศาสตร์ ที่แสดงล้อ
เลียนตำรวจที่สังหารโหดช่างไฟฟ้าการไฟฟ้าภูมิภาคนครปฐม 2 คน เหตุนี้
เกิดประมาณเดือนกันยายน 2519 ช่างไฟฟ้าทั้งสองคนไม่เห็นด้วยกับการกลับ
มาของพระถนอม (จอมพลถนอม กิตติขจร) จึงออกไปเสเตอร์ด้านในตัวเมือง
นครปฐม และมีผู้พบศพคนทั้งสองตอนเช้าวันต่อมา สภาพศพถูกแขวนคอ
ประจานมีร่องรอยถูกทุบตีอย่างหนัก การสืบสวนต่อมาว่าตำรวจเป็นคนที่ทำ นัก
ศึกษารู้สึกแยะมาก จึงทำละครล้อเลียน และมีการถ่ายภาพไปลงหนังสือพิมพ์

หนังสือพิมพ์ดาวสยามกรอบบ่ายวันที่ 5 ตุลาคม 2519 พาดหัวข่าวว่า "แขวน
คอหุ่นเหมือนเจ้าฟ้าชาย แพนดินเด็อด..." ข่าวโดยสรุป คือ มีการตีความว่า
หมิ่นพระบรมเดชานุภาพ ก็เลยตั้งให้กระบวนกรนักศึกษายู่ตรงข้ามกับ
สถาบันกษัตริย์

ด้านศาสนา พระกิตติวุฒโท เจ้าอาวาสสำนักจิตตภาวัน ชลบุรีให้สัมภาษณ์
นิตยสารจตุรัสฉบับหนึ่งว่า 'ฆ่าคอมมิวนิสต์ไม่บาป' ดังข้อความต่อไปนี้

นักข่าวถามว่าการฆ่าคอมมิวนิสต์หรือฝ่ายซ้ายบาปไหม? ท่านตอบว่า อันนั้น
อาตมาเห็นว่าควรจะทำ คนไทยแม้จะนับถือพุทธก็ควรจะทำ แต่ก็ไม่ใช่ว่า
เป็นการฆ่าคน เพราะว่าใครก็ตามที่ทำลายชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มัน
ไม่ใช่คนสมบูรณ์.... เราไม่ได้ฆ่าคน แต่ฆ่ามาร

หมายความว่า ขบวนการนักศึกษาถูกตั้งให้อยู่ฝ่ายตรงข้ามกับศาสนา และถูก
วิจารณ์ว่าเป็นมาร

สุดท้ายคือตั้งขบวนนักศึกษาเป็นปฏิปักษ์กับ 'ชาติ'

ตัวอย่างที่ชัดที่สุดคือคำพูดของสมัคร สุนทรเวช ผู้ว่าฯกทม. คนปัจจุบัน (สมัย
นั้นเป็น รมว.มหาดไทย) หลังเหตุการณ์ 6 ตุลา สมัครไปประเทศฝรั่งเศส และ
มีคนถามเรื่องนี้ สมัครตอบว่า

"การเผาคนตายกลางถนนนั้น ไม่ใช่ลักษณะของคนไทย เหตุที่วิกฤตการณ์
เกิดขึ้นแปลกมาก มีการทุบตีคนให้ตายแล้วเอามาแขวนคอ ชักชวนให้เอาไม่
ไปดี แก้อี้ไปดี แล้วเอาคนที่ถูกแขวนคอจนตายนั้นมาวาง มีการเอายางรถ

ภาพยนตร์-ดนตรี-
ศิลปะ
นันทขว้าง สิริสุนทร
ร้อยอัลบั้มแจ๊ส
วิจิตร บุญชู
ศิลปกรรม
วัฒนธรรมวิจารณ์
อเนก นาวิกมูล
ซีเนมาสแควร์
บรรทัด 5 เส้น
เพลงกลางแจ้ง
นอกรอบบันเทิง
ย้อนศรศตวรรษ
โลกมายา

สุขภาพ
วินัย ตะลันท์
นิทานอาหาร
คลินิก"หมอ
พันธ์ศักดิ์"
จิตรา ก่อฉันท
เกียรติ
ลนหายใจสีเขียว
เลื่อยไปเรื่อย

กีฬา
กีฬา

ยนต์ว่าง เอาศพวาง และเอาวางรถยนต์ว่างทับ เอาน้ำมันรดและจุดไฟเผา
ทั้งสี่ศพ ทุกอย่างเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกลางสนามหลวง กลางถนนราช
ดำเนิน ไม่มีใครปฏิเสธเรื่องนี้ได้ แต่ผลการสอบสวนภายหลังสามารถปะติดปะ
ต่อได้ การที่มีการเผาคนตายไปสี่คนนั้น เป็นการเผาคนซึ่งต้องการทำลาย
หลักฐาน ไม่ให้รู้ว่าเป็นคนชาติใด เพราะเหตุว่าหลักฐานในกองที่ไหม้มนั้น มีรูป
โฮจิมินห์เล็กๆ ซึ่งเผาไปไม่หมด..."

สรุปก็คือ คนที่ถูกเผา นั้นเป็นคนเวียดนาม เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการขึ้นสูตและ
กลายเป็นคนชาติอื่น คนที่เกี่ยวข้อจึงได้จัดการเผาคนทั้งสี่เสีย

กรณีอื่นๆ เช่น การกล่าวหา เกียงกมล เลหาไฟโรจน์ เลหาธิการศุนย์นิสิตปี
2518 โดยติดป้ายว่าชื่อ เคียง แซ่เล้า เพื่อจะบอกว่า เกียงกมลไม่ใช่คนไทย
หากแต่เป็นจีน

กล่าวหาว่า สุธรรม แสงประทุม เป็นคนแขก ส่วน เสกสรรค์ ประเสริฐกุล ก็
ถูกบอกว่าเป็น คนญวน

พูดงายๆ คือ ตั้งขบวนการนักศึกษาให้ 'ตรงข้าม' กับสิ่งที่ เป็น ชาติ ศาสนา
พระมหากษัตริย์ อันนำไปสู่ข้อสรุปเหตุการณ์ 6 ตุลา ว่า

"ชาติไทยพยายามฆ่านักศึกษาธรรมศาสตร์ แต่บางคนรอดชีวิตมาได้ ฉะนั้น
ชาติเป็นฆาตกร"

ทำไมชาติถึงเป็นฆาตกรได้?

ผศ.ดร.เกษียร อธิบายว่า เป็นเพราะมีความคิดชาตินิยมสองแบบที่ชนกัน
กล่าวคือ 6 ตุลาเป็นการพัฒนาแนวคิดชาตินิยมของฝ่ายซ้าย กับชาตินิยมของ
ฝ่ายขวาขึ้นมา

"วิธีมองเห็นความต่าง อาจมองสโลแกนหรือแก่นหลักความเป็นชาติของแต่ละ
ฝ่าย แล้วดูว่าอีกฝ่ายหนึ่งมองอย่างไร โดยหยิบเอาคำขวัญ แก่นหลักของชาติ
ของฝ่ายขวา คือ ชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ขึ้นมาก่อน แล้วลองมองจากมุมซ้าย"

สโลแกนเสาหลักของฝ่ายขวาคือ 'ชาติ ศาสน์ กษัตริย์'

ถามว่าขบวนการนักศึกษาประชาชนฝ่ายซ้าย มองสโลแกนหลักของฝ่ายขวา
อย่างไร?

เวลาพูดถึง 'ชาติ' ขบวนการนักศึกษานั้น ปฏิเสธชาติในความหมาย 'เชื้อ
ชาติ' แต่เน้นในความหมาย 'ชนชั้น' กล่าวคือ ถ้าพูดถึงชาติแล้ว ขบวนการนัก
ศึกษาไม่แบ่งแยกเชื้อชาติว่าเป็นญวน จีน ไทย แขก (ทั้งหมดเป็นคนร่วมชาติ
เดียวกันได้) แต่กลับไปเน้นเส้นแบ่งที่ชนชั้น เน้นที่ประชาชนคนชั้นล่าง
กรรมกร ชาวนา เน้นที่ความสมานฉันท์ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคน

ชั้นล่างข้ามชาติ

ขบวนการนักศึกษา 'ไม่ได้เกลียดคนลาว คนเวียดนาม จีน มาเลย์ หรืออื่นๆ โดยเฉพาะคนที่เป็นชนชั้นล่างด้วยกันแต่กับ 'คนชั้นสูง' ที่กดขี่ขูดรีดคนชาติเดียวกัน ถือเป็นชนชั้นปกครอง เขาไม่นับว่าเป็นประชาชน

ชาติในความหมายนี้ จึงเป็นชาติที่ยกเลิกเส้นแบ่งทางเชื้อชาติ แต่กลับไปเน้นที่ชนชั้น และอาศัยชนชั้นมาขีดเส้น

0 0 0

ประเด็นที่สอง ฝ่ายซ้ายมองศาสนาอย่างไร?

ฝ่ายซ้ายมองว่าเป็น 'พัฒนาการขั้นหนึ่ง' ในความคิดของมนุษย์ ที่มีการพัฒนาเริ่มจากความเชื่อผีสาร ไสยศาสตร์ ตำนาน และค่อยกลายมาเป็นศาสนาปรัชญา สุดท้ายจึงเป็นวิทยาศาสตร์

พูดง่ายๆ คือ เป็นขั้นการเติบโตทางความคิดของมนุษย์ ดังนั้น ศาสนาเป็นอะไรบางอย่างที่คล้ายกับพันธุ์ยุคไปแล้ว

ขณะที่เขาเชื่อว่าลัทธิมาร์กซ์เป็นวิทยาศาสตร์แบบหนึ่ง เป็นวิทยาศาสตร์ในการศึกษาสังคม เมื่อเอาลัทธิมาร์กซ์มาวางเคียงกับศาสนา จะเห็นว่าศาสนาไม่จริงเท่าลัทธิมาร์กซ์ จึงเปรียบเทียบว่าศาสนาเป็น 'ผี' ของประชาชน

คำว่าผีในที่นี้มีความหมาย 2 นัย กล่าวคือ พวกที่เชื่อแบบลัทธิมาร์กซ์ไม่ค่อยปลื้มศาสนาเท่าใดนัก แต่ผีก็มีประโยชน์ เพราะบรรเทาอาการเจ็บปวดได้

ฉะนั้น เวลาลัทธิมาร์กซ์บอกศาสนาเป็นผี ก็เพื่อบรรเทาปวด เพื่อให้สามารถอยู่ในโลกที่ไม่สมเหตุสมผลได้

ในแง่กลับกัน ลัทธิมาร์กซ์บอกว่า ผีทำให้คุณอยู่ในโลกไม่สมเหตุสมผลได้ แต่มันก็มอมเมา

ฉะนั้น ลัทธิมาร์กซ์เชื่อว่าในอนาคต ศาสนาจะพันธุ์ ผู้คนจะหมดศรัทธา และเลิกเชื่อไปเอง

จึงเห็นได้ว่าการมองชาติ ศาสนาของคนกลุ่มนี้ ไม่ใช่เป็นแบบที่ฝ่ายขวามองหรือเข้าใจ

ประเด็นที่สาม ฝ่ายซ้ายมองสถาบันกษัตริย์อย่างไร?

ขบวนการนักศึกษาประชาชนฝ่ายซ้ายสมัยนั้น 'ไม่ค่อย' ได้พูดถึงสถาบันกษัตริย์เท่าไร แต่กลับพูดถึงคำว่า 'ศักดินา' มากกว่า

'ศักดิ์นา' เป็นชื่อชั้นตอนหนึ่งของสังคม ซึ่งฝ่ายซ้ายเชื่อว่าสังคมมนุษย์จะผ่านไป ศักดิ์นาเป็นอะไรบางอย่างที่ไม่ถาวร มนุษย์จะทิ้งมันไว้เบื้องหลัง และพัฒนาผ่านมันไปในอนาคต...

สิ่งที่น่าสนใจกว่านั้นคือ ไม่มีที่ทางชัดเจนว่าในวิสัยทัศน์ สังคมอุดมคติของฝ่ายซ้าย ที่อยากเห็นสังคมนิยม เป็นภาพสังคมอนาคตที่สวยงาม ไม่มีการรังแกกดขี่ขูดรีดเอารัดเอาเปรียบนั้น สถาบันกษัตริย์อยู่ที่ไหน

ต่อจากนั้นก็ลองเอาคำขวัญหลักของฝ่ายซ้าย คือ 'เอกราช ความเป็นธรรมในสังคม' แล้วมองจากมุมขวาบ้างว่าเราเห็นอะไร สิ่งที่ ผศ.ดร.เกษียร เห็นเป็นดังนี้

ความเข้าใจของฝ่ายซ้ายต่อ 'เอกราช' ไม่ได้หมายถึง เอกราชโดยนิตินัย หรือโดยกฎหมายว่า ประเทศไทยมีอำนาจอธิปไตยของตัวเองตามกฎหมาย

ทว่า ฝ่ายซ้ายอยากเห็นเอกราชในทุกด้าน ทั้งเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวัฒนธรรม

หากว่าประเทศมีเอกราชทางการเมือง มีรัฐบาลของตนเอง แต่เศรษฐกิจอยู่ใต้การบงการกำกับของนายทุนต่างชาติ นั่นถือว่าไม่มีเอกราช

ถามว่าใครเป็นศัตรูของเอกราชของชาติในสายตาของฝ่ายซ้าย?

ศัตรูของเอกราชของชาติ คือ จักรวรรดินิยม ประเทศทุนนิยมที่แผ่อำนาจกว้างขวางไปครอบงำประเทศอื่น นั้นหมายถึง อเมริกา ญี่ปุ่น

ขณะที่ปัญหาของเอกราชในสายตาฝ่ายขวาคือ มีภัยคุกคามเอกราชเหมือนกัน แต่ภัยนั้นมาจากจักรวรรดินิยมคอมมิวนิสต์

พิจารณาจากตรงนี้จะพบว่าทั้งสองฝ่ายใช้คำว่า 'จักรวรรดินิยม' เหมือนกัน แต่หมายถึงคนละกลุ่มกัน

ฝ่ายหนึ่งมองว่าอเมริกากับญี่ปุ่น เป็นจักรวรรดินิยมมาครอบงำ อีกฝ่ายกลับมองว่าเขาเป็นมหามิตรมาช่วยเรา

0 0 0

ส่วนคำว่า 'ประชาธิปไตย' ในความหมายของนักศึกษาฝ่ายซ้าย ไม่เน้นที่สถาบันทางการเมือง สถาบันทางการเมืองของระบอบประชาธิปไตย (หลัง 14 ตุลา 2516 พอปี 2517 มีรัฐธรรมนูญ มีรัฐสภา อนุญาตให้ตั้งพรรคการเมือง และมีการเลือกตั้ง)

กระนั้นก็ดี นักศึกษาฝ่ายซ้ายยังไม่เห็นว่าเป็นประชาธิปไตย ทว่า ต้องมี

มากกว่านั้นคือ คนชั้นล่างมีอำนาจจริงๆ ไม่ใช่มีรัฐธรรมนูญ การเลือกตั้ง แต่กรรมกรยังถูกเอารัดเอาเปรียบโดยนายทุนอย่างไม่เป็นธรรม ชาวนายังสูญเสียที่ดินไม่มีที่ดินทำกิน

"คล้ายๆ ว่ามันเป็นไปได้อย่างไร ที่มีประชาธิปไตย แต่คนส่วนใหญ่ชั้นล่างของสังคม กลับไม่มีอำนาจในการปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของเขาให้ดีขึ้น ถ้าแบบนี้ก็ไม่น่าจะเป็นประชาธิปไตยของแท้"

ฝ่ายขวามองประชาธิปไตยอย่างไร?

ระบอบประชาธิปไตยชนิดเดียวที่ฝ่ายขวารู้จักและรัก คือ ระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข แต่สภาพหลังเหตุการณ์ 14 ตุลา 6 ตุลา นั้นอ่อนไหวมาก กล่าวคือ

พนมเปญถูกเขมรแดงยึดเมื่อวันที่ 17 เมษายน 2518

30 เมษายน 2518 ไชงอันแตก

ธันวาคม 2518 ประเทศลาวกลายเป็นสังคมนิยมฝ่ายซ้าย

กล่าวได้ว่าในช่วงเวลาไม่กี่เดือนของปี 2518 ประเทศที่ตั้งอยู่ทางขวาของไทยเปลี่ยนการปกครองไปทั้งแถบ จีนก็มีอิทธิพลมากขึ้น ส่วนในประเทศไทยมีการเติบโตของพรรคคอมมิวนิสต์ ในเมืองมีการเคลื่อนไหวของนักศึกษา ซึ่งมีแนวคิดแบบฝ่ายซ้ายสังคมนิยม

แย่งที่สุดคือ อเมริกาแพ้สงคราม และทอดทิ้งประเทศไทย

อเมริกาเคยให้ความช่วยเหลือไทย และชวนให้ไปรบกับอินโดจีน ซึ่งไทยก็ส่งจางวางศึกไปรบเวียดนาม สงทหารไปรบในลาว ทว่า พออเมริกาแพ้สงครามก็ทิ้งไทย...

"มีอย่างเดียวกับที่ปล่อยให้กอด และเชื่อมั่นว่าจะอยู่กับเราจนถึงที่สุด นั่นคือสถาบันกษัตริย์"

กล่าวได้ว่าระบอบประชาธิปไตยหลัง 14 ตุลา นำไปสู่การเคลื่อนไหวทางสังคมนิยมเมืองจำนวนมาก มีการเรียกร้องของกรรมกร ชาวนา นักศึกษา เกิดความรู้สึกในหมู่ฝ่ายขวาว่า ระบอบประชาธิปไตยทำให้บ้านเมืองวุ่นวาย เปิดช่องให้คอมมิวนิสต์เข้าแทรกแซง....

สุดท้ายเรื่องความเป็นธรรมในสังคม ก็มีความคิดต่างกันอีก

นักศึกษาอยากเห็นความเสมอภาคทางเศรษฐกิจ และตีความว่าการจะบรรลุความเสมอภาคทางเศรษฐกิจ ก็เป็นวิธีการแบบสังคมนิยมคือ ต้องเอาปัจจัย

หลักๆ คือ ที่ดิน โรงงาน มาเป็นของส่วนรวม

และภาพความเป็นธรรมทางสังคมในสายตาของนักศึกษา คือระบอบแบบจีนแดง

ขณะที่ฝ่ายขวามองว่า ความไม่เสมอภาคเป็นเรื่องธรรมชาติของคน ของสังคม ขอเพียงแต่คนที่ไม่เสมอภาคช่วยเหลืออุปถัมภ์ แบ่งปันคนไม่มี

เพราะในโลกนี้ไม่มีทางที่คนจะเสมอภาคเท่ากันหมด

สุดท้ายจึงนำไปสู่ภาพหลับตาฝัน เห็น 'ชาติ' ที่แตกต่างกัน ของฝ่ายซ้าย-ฝ่ายขวา

เมืองไทยในวิสัยทัศน์ฝ่ายซ้าย คือ ต้องเท่าเทียมกัน เป็นประชาธิปไตย และนิยมประชาชน

ขณะที่ฝ่ายขวาหลับตาฝันเห็นชาติที่ไม่เท่ากัน ในศักราชมีความเหลื่อมล้ำ มีผู้อ่านมาก-น้อย ขอให้คนมีอำนาจเป็นคนดี

ความที่ชุมชนในจินตนาการของฝ่ายซ้าย-ฝ่ายขวาดังนี้ มันจึง 'ชนกัน' ในพื้นที่เดียวกันคือ พื้นที่รัฐชาติ

ความฝันเกี่ยวกับชาติไทย 2 ความฝันชนกัน เพื่ออาศัย 'รัฐ' เป็นเครื่องมือทำให้ฝันเป็นจริง

ฝ่ายหนึ่งอยากเห็นเมืองไทยเสมอภาค เป็นของประชาชน เป็นประชาธิปไตย จึงต้องเอาอำนาจรัฐมาให้ได้ แล้วเปลี่ยนเมืองไทยให้เป็นดังฝัน

ฝ่ายขวาก็คิดเช่นเดียวกัน มันจึงชนกัน เพราะแย่งรัฐเดียวกัน

นั่นเป็นข้อสรุปว่า ทำไม 'ชาติ خاکคนได้' และนำไปสู่ข้อสรุปที่ 2 คือ คนที่รักชาติมาก มักจะตายก่อนเพื่อน

กล่าวโดยสรุป ขบวนการนักศึกษา 14 ตุลา 6 ตุลา เป็นขบวนการสังคมนิยมในเมือง ที่เลือกไม่เข้ารัฐสภา แต่มีอุดมการณ์ชัดเจนว่า อยากเปลี่ยนเมืองไทยให้สังคมนิยม ถ้ายิ่งไปไม่ถึงสังคมนิยมก็ไม่เลิก เหตุที่ทำเช่นนั้นเพราะมีความรักเมืองไทยมาก อยากให้เมืองไทยดี คิดว่าสังคมนิยมดี จึงเดินหน้า ผลักดันตลอด แล้วรัฐไม่รู้จะจัดการอย่างไร

เมื่อรัฐเจอสึกทั้งในชนบท ในป่า ก็หวังว่าเมืองจะเป็นฐานที่มั่น ทว่า การณ์ไม่เป็นไปตามนั้น เมืองก็ไม่สงบ เพราะมีขบวนการสังคมนิยมในเมืองที่เคลื่อนไหวไม่หยุด ด้วยเป้าหมายที่คล้ายคอมมิวนิสต์ รัฐจึงตัดสินใจใช้วิธีการแบบ 6 ตุลา จัดการ

For Working and Living

The Nation

[customise](#) [directory](#) [community](#) [search](#) [shopping](#) [site map](#)

Wednesday, C

- [home](#)
- [latest news](#)
- [headlines](#)
- [national](#)
- [regional](#)
- [politics](#)
- [business](#)
- [finance](#)
- [technology](#)
- [sport](#)
- [opinion](#)
- [features](#)
- [entertainment](#)
- [education](#)
- [letters](#)
- [cartoon](#)
- [byeline](#)
- [weekend](#)
- [travel & tourism](#)
- [learn english](#)
- [learn thai](#)
- [PDA format](#)
- [Correction](#)
- [Entire database](#)

[POLITICS]

Print this page Send to friends

Push to recognise October 6 as crime

Published on Oct 6, 2002

Scholars and former student activists will today demand that the government recognise the massacre of students on October 6, 1976 as a "political crime" by the state.

Ji Ungphakorn of Chulalongkorn University's Faculty of Political Science said the recognition would set a new social standard in recognising the violent suppression of the people by the state.

"Otherwise those who ordered the killing of innocent people will continue to get away with such crimes," he said. "People with authority should no longer be allowed to kill people at will."

Last year, a group of academics and activists led by Ji and Prof Cholthira Satayawattana formed a fact-finding committee to investigate the massacre, in which scores of students were killed at Thammasat University.

The panel interviewed 62 people, most of whom were among the 5,000 students who participated in a demonstration against the return of Field Marshal Thanom Kittikachorn from exile.

The massacre of the students happened three years after their historic popular victory of 1973, which culminated in the expulsion of three leaders of the Thanom dictatorship.

The results of the findings were published in two books which Ji presented to PM Thaksin Shinawatra last year. Copies also went to House Speaker Uthai Pimchaichon.

"I want to ask them what do they think their roles

Re Customi you.

Username Password register now

Nation search

Web search

Alta Vista

- jobs search

Affiliate Sites

Nationgroup

Krungthep Turakij

Kom Chad Luek

 Nation Channel

 Nation Radio

 Nation E Jobs

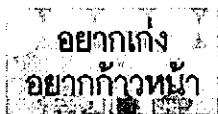

 Nation Comics

 Nation Junior

---

should be in clarifying the event," he said.

A group of academics and activists convened yesterday at the October 14, 1973 Memorial on Rajadamnoen Avenue to discuss the significance of the October events (1973 and 1976) in Thai history as a part of this year's commemorations. The commemorations started yesterday and will continue into next week.

Charnvit Kasetsiri, a leading historian and former rector of Thammasat University, said one has to look at the regional and global context over a long period to understand the historical importance of the two uprisings. He said both were part of the global wave of liberation from the suppression of aristocratic power.

"The revolutions in France and the United States in the 18th century kicked off the people's need for social and political change," he said. "The US Constitution was first translated into Thai in 1865 during the reign of King Rama IV. But the real liberation came with the October 14, 1973 mass uprising."

He said the massacre of students at Thammasat University three years later by police, military officers and right-wing troops was an attempt by the powers-that-be to keep their status and privileges.

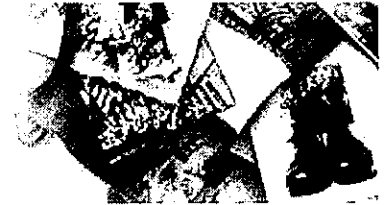
Stating that a geographical place is a part of historical memories, Charnvit called for a restoration of the century-old Bhodhi tree at Thammasat. A large branch of the tree was broken after a downpour when strong winds swept through Bangkok last week. Charnvit said the Bhodhi tree is a symbol of the mass demonstrations for democracy in 1973 and 1976, which took place under the tree.

"Newly appointed Culture Minister Uraiwan Thienthong should probably kick off her job by organising a ceremony to support the tree. The minister herself was also a Thammasat student," he said.

Nantiya Tangwisutijit

THE NATION

Remembering October

Aimorn Tanthien, 52, witnessed the killing of innocent student activists on the morning of October 6, 1976, from a distance. She was appalled but felt helpless. Today, however, the chief librarian at the Law Library and Museum of the Office of the Attorney General maintains some 40,000 pages of historical documents for the testimony of more than 3,000 students and political activists arrested in connection with the uprising.

Just a few minutes walk from her office, on October 6, 1976, Aimorn Tanthien witnessed the most barbaric scene she has ever seen. Young men were being burned alive at the Royal Ground (Sanam Luang) while a crowd looked on. That incident 26 years ago has been long in memory ever since.

"Being a civil servant, I could do nothing to help them," she confessed.

At the time, Aimorn was working as the first librarian at the Office of the Attorney General near Sanam Luang and Thammasat University, where she had received her degree in 1972.

Despite the fact that Thammasat was then a hotbed of political activity, Aimorn was never involved in the students' movement. However, the librarian thinks that the scene she witnessed at Sanam Luang should be recorded as part of the political history of the Kingdom.

Though years have passed by, Aimorn, now 52, has yet to see the facts of October 6 officially included in the pages of history.

Fortunately, she accidentally found about 40,000 pages of testimony from 3,094 students and others in Thammasat University at dawn on October 6, 1976.

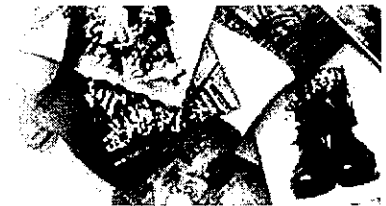
The documents were among piles of old case files waiting to be burned at the Office of the Attorney General. Aimorn didn't hesitate to save the pages. Later, when the Thai State Attorney Museum was set up in 1993, Aimorn, as chief librarian of the Law Library and Museum, put the documents among 200,000 historical case files.

"Though I wasn't a student activist, I think the student movement was a part of Thai political development. The young generation today can learn from the past," said Aimorn.

The chief librarian tries her best to explain the October 6 events to visitors to the museum. Once, while welcoming a group of Chinese attorneys, Aimorn told them that what happened on October 6 was the same as what happened at Beijing's Tiananmen Square in June 1989.

Unfortunately, Aimorn said she has not had an opportunity to explain to many Thai visitors. It seems that few are aware of the existence of these historic documents, not even those who gave their testimonies. One visitor has asked to see the file.

Remembering October

Watanachai Winichakul, 37, was just a young boy when he entered his home to arrest his brothers and sister for their part in the events of October 6, 1976. It is probably the traumatic experience which still haunts him, that brought him to his current job managing the October 14 1973 Memorial. His ambitious mission is to turn the memorial into a living museum where people can contemplate the two historical chapters in connection with the people's movements for a better society.

As the first manager of the "October 14 Memorial" inaugurated last year, Watanachai Winichakul has been trying his best to bring life and meaning to the site, located at the Kok-Wua intersection on Rajdamnoen Road.

"The memorial itself doesn't convey the spirit and essence of the October 14 events if its contents are blank," he said.

The memorial commemorates the people's struggle for democracy against military dictators on October 14, 1973, in which, officially, 71 people were killed, 56 left disabled, 27 lost their sanity and four others disappeared.

"My mission is to make the place lively and attractive for the public, particularly the young generation," Watanachai said.

Under his care, the memorial has today become a venue for many public events, especially those in which young people participate. There is also a reading room that people can walk in and use. He also plans to set up a permanent exhibition of the political uprising.

Watanachai was only seven years old when the uprising took place.

"For a kid like me, it was just a vague memory, with only a few remembrances," said Watanachai, who recalls the day that he saw his brother come back home with his high school uniform dirty and after a while join the mass protest against the three tyrants, Thanom-Prapas-Narong.

It was a people's victory when the tyrants were allowed to leave the country. Watanachai saw his brother return home safely.

History repeated itself at dawn on October 6, 1976, with students protesting against Thanom's return to Thailand as a novice monk. But this time it was a different story.

State-endorsed right-wing militia attacked the demonstrators in Thammasat University. Hundreds of students were killed and wounded. Many took refuge in Watanachai's house near the university, where a group of police officers hunted them down. Pointing guns at Watanachai's father, they took the students away. Watanachai's most traumatic moment was seeing his mother holding on tightly to his sister as police dragged her away.

The young boy learned later that this time his brother wasn't allowed to return home safely, but was in prison for about two years. Two other siblings, a brother and a sister, left home to join the underground movement in the jungles.

"Some clues in my memory help me to fill in the complete picture. I would like the story of these events to be known from generation to generation."

Identifying himself as the "transitional generation", Watanachai sees what he calls a "memory gap"

generations, the so-called "October generation" and today's young generation. His task is to find a way to bridge the gap.

"I think most of the new generation, those not more than 30 years old, know of both the 1973 and 1976 events well enough. They may feel it is an exciting and romantic narrative, but don't have a social responsibility for it," he said.

Yet, Wattanachai doesn't think that the social memory or consciousness of these events should be passed on by the older generation. Among his efforts to bridge the memory gap is a new website, www.2519.com, which presents a comprehensive chronology, photos and analytical articles on the events of October 6, 1976. The website also has a space for comments and questions from people interested in learning about one of the most important events in Thailand's political history.

"If the history does not raise questions and debate, the memorial tends to be lifeless. There is no need for future generations to discover anything," said Wattanachai.

His ultimate dream is to make the memorial a learning centre about Thai politics for the youth.

"I imagine it being attractive to visitors and motivating them to learn more, without any limitations on space."

The Nation

Website sheds light on Oct 6 massacre

*Nantya Tangwisutjit,
Subhutra Bhamprabhas
THE NATION*

WHAT EXACTLY happened on the Thammasat University campus on the morning of October 6, 1976? How many students were killed? Who were they and how did they die? Who did the killing? And what would Thailand look like today had there been no massacre 26 years ago?

These are some of the lingering questions many people have sought to answer for nearly three decades. The questions are addressed on a new website, www.2519.net, which was launched yesterday in commemoration of one of the bloodiest chapters of modern Thai history.

Creators Tula-Dharmma, a group of young political activists, said that the website provided the "most comprehensive information and analysis" to date about one of the country's

blackest days.

"I guarantee the accuracy of the information," said Wattanachai Winchakul, manager of the October 14, 1973 Memorial, who initiated the website project. "It [the website] will be the most comprehensive pool of information to date about this important chapter in Thai politics."

According to the site, 41 students and activists were killed, along with five members of the paramilitary. Their names are listed along with their causes of death. The website displays in-depth analyses of the event from many prominent Thai and international scholars.

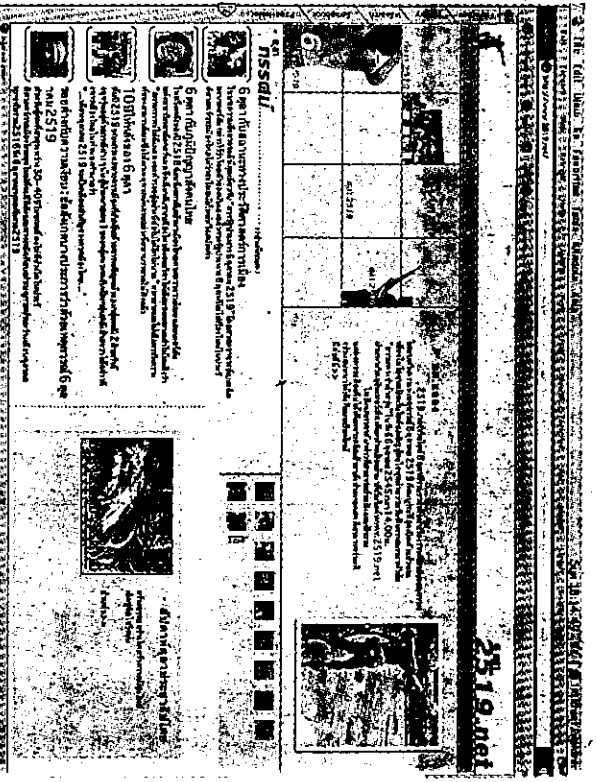
The website also presents a comprehensive chronology of the political tensions leading up to the event. This includes reactions from the government, students and other social sectors, to a request by Field Marshal Thanom Kittikachorn - who had been ordained as a novice monk - to

PIRASAK JITWIMONKUL, 50, who lost a leg in the 1976 massacre, reflects at the memorial for the victims of the bloodshed at Thammasat University yesterday.

return to Thailand after living in exile for three years.

Thanom and two cronies were expelled after the pro-democracy student and popular movements toppled their regime on October 14, 1973. In 1976, student protests were brutally crushed by military officers;

WEBSITE 2519.NET offers information about the massacre of students at Thammasat University on October 6, 1976.

police and right-wing soldiers. A large collection of photos of the massacre has been compiled.

At Thammasat University yesterday, a group of social activists met to discuss the lessons to be learnt from October 6, 1976 protests for people's movements

these days. Some proposed an establishment of a new, alternative political party.

"We can no longer place our hope with those in politics," said Wanid Tanitwitayapitak, a prominent social activist who was part of the student movement in 1976.

762 2002 2007 7?? 50126

Remembering October

If today's young people are generally regarded as lacking awareness, Prajak Kongkirati, 27, is clearly a distinguished exception. His essay on "Towards the October 14th Uprising: Cultural Politics of Student and Intellectual Movements under Military Dictatorship in Thailand (BE 2506-2516)" was considered the most outstanding dissertation from Thammasat University's liberal arts faculty this year. He is also taking care of valuable historical documents – including those about the two October events – at the Thammasat University Archive Project. Many professors also see a very promising future for him as a political intellectual.

Though born only in 1975, Prajak Kongkirati is fascinated by the movement of young activists in the 1970s. The fresh master's graduate from Thammasat University Arts Faculty has just received an award for his outstanding thesis, entitled "Towards the October 14 Uprising: The Cultural Politics of Student and Intellectual Movements under Military Dictatorship in Thailand (BE 2506-2516)".

"If history is a conversation between the past and present, it needs more participation [in writing] of the present generation," said Prajak.

A talented student at Triam Udom Suksa, a turning point in Prajak's life was reading "University of the South" autobiography by Seksan Prasertkul, who led some 500,000 students and people from all walks of life in protest against the dictatorial military trio in 1973.

"Compared with his exciting and adventurous experiences, I felt my life was so dull," said Prajak, who was a Mathayom 5 student at the time. His major subject was science and engineering.

On hearing that a video about the October 14 uprising would be launched in commemoration of its 20th anniversary and that Seksan and Jiranan Pitpreecha, another leading character of the uprising, would be speaking at Thammasat University, Prajak didn't hesitate to attend.

"I was overwhelmed while watching the video. . . How could the youngsters in those days do the great things shown in the video," Prajak said, adding that that was when he decided to study at Thammasat University.

He approached his adviser at school to say that he had become more interested in social and political movements than his major subject. He said he no longer wanted to be an engineer. His teacher advised him to go ahead and study political science, but asked him to keep in mind that this was not a high-paying field.

Prajak joined Thammasat University's Political Science Faculty in 1994. The newcomer gradually discovered that the university was no longer a home to student activists. Prajak, however, joined the student's environmental club and the TU Students Organisation. The university's library was another source of information.

Prajak also helped organize a series of seminars on "Memory of October 1976" as part of the activities to commemorate the 20th anniversary of the October 6 massacre. The more he met and talked with people who were involved in the bloody events, the more Prajak felt that there were many facts that needed to be re-examined. "I thought that these stories [facts] should be told to the young generation," he said.

Prajak chose to convey the story of the student activists of 1976 to his peers in a book entitled "Mal Chan" ("My University"), which he edited.

Realising his eagerness to learn about the role of students and politics in the past decades, Prajak d pursue his MA in history. As part of preparing his thesis he had to read a pile of books written by th generation. Among his findings was the politics in the writing of history.

"However, I think that we must pay respect to the spirit of the young people in those days. They we fight and sacrifice their lives [for a just society]," he said, adding that this raises an argument when the role of young people today.

"If anyone says that the [self-centred and less socially concerned] lifestyle of students today is the i young people, I would tell them to look back at the role of students in the 70s," he said.

Prajak has come to the conclusion that the more the details of history are communicated to new gei the more meaningful it will become. "I think that whoever works with the facts should have the righ history."

Prajak, now 27, is working on a video entitled "30 years 14 Tula" for the Thammasat University Arcl Project. His thesis on the October 14 uprising is being published by Thammasat University Press.

The Nation

ตลา6555

ลำดับเหตุการณ์

บทความ

พจนานุกรม 6 ตลา

บรรณานุกรม

กิจกรรม

กระดานข่าว

หน้าหลัก

สองทศวรรษเพลงเพื่อชีวิตหลัง 6 ตลา : จากลานโพถึงภูพาน

6 ตลา ผ่านมาครบ 2 ทศวรรษ เป็นประวัติศาสตร์แห่งความขัดแย้งและความรุนแรงทางการเมืองที่หลาย ๆ คนไม่อยากจะจดจำ คนจำนวนมากไม่อยากจะมีการรื้อฟื้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นที่นำไปสู่การ "ล้อมปราบ" สิ่งที่เกิดการในวันที่ 6 ตลา แตกต่างจากเหตุการณ์ 14 ตลา เมื่อ 3 ปีก่อนหน้านั้น และเหตุการณ์เดือนพฤษภาคมเมื่อ 4 ปีที่แล้ว คือ ทั้งสองเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นจากความเห็นพ้องในการต่อสู้กับอำนาจเผด็จการและนำไปสู่ชัยชนะร่วมกัน (แม้ภายหลังจะถูกใครปล้นชิงไปก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง) แต่ 6 ตลา เป็นเหตุการณ์ที่สุดแห่งความขัดแย้งในสังคมและการเมืองไทย เป็นรอยแผลที่บาดลึกในใจอย่างทั่วถึง อันอาจทำให้ไม่มีใครอยากเปิดรอยแผลนั้น อย่างน้อยก็ในตอนนี้

เวลาสามารถสมานแผล 20 ปีผ่านไป สิ่งที่เหลืออยู่คือรอยแผลเป็นซึ่งอาจเลือนจางลงไปอีกโดยวันเวลายังคงเคลื่อนไป และถึงวันที่รอยแผลนั้นไม่ทำให้ใครเจ็บปวดต่อไปอีกแล้ว การพิสูจน์เปิดเผยข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์บางแง่มุมที่ยังคงคลุมเครือ ซ่อนเร้น และ ปิดบัง อาจเกิดขึ้น

แต่วันนี้ ภาพเหตุการณ์ในความรู้สึก ความทรงจำ ของคนที่ผ่านเหตุการณ์เมื่อ 20 ปีก่อน โดยประสบการณ์ต่างๆ กันยังแจ่มชัด เป็นภาพที่อาจบรรยายได้ด้วยเพลงเพลงนี้ เป็นภาพที่ "จริง" โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงที่มาและที่ไป

“ดินสอโดมธรรมศาสตร์เดินสู้ศึก
ได้จารึกหนี่เลือดอันเดือดดับ
หกตลาเพื่อนเราล่วงลับ
ความแค้นคืบเต็ดระอุอกคุไฟ
เรามีเพียงมือเปล่ามันล้อมปราบ
ระเบิดบาปกระสุนบ้ามาสาตใส่
เสียงเหมือนแดรงานศพขบสิ้นใจ
สนามหญ้าคลั่งกลิ้งไอควาเลือดคน”

(วัฒน์ วรรลยางกูร, เพลง "จากลานโพถึงภู")

พาน")

วัฒน์เขียนบทเพลงนี้ในป่าเขา เมื่อสถานการณ์วันที่ 6 ตลลา บีบให้คนหนุ่มสาวแห่งขบวนการประชาธิปไตยไม่เหลือทางเลือกมากนัก และแทนที่จะตาย ถูกจับ หรือหลบหนีอย่างขาดความมั่นคงในชีวิต ทางที่มีพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยยื่นอ้าแขนรับพวกเขาอยู่ดูจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

เช่นเดียวกับวัฒน์และคนร่วมยุค ร่วมแนวคิด คนร้องและบรรเลงเพลงเพื่อชีวิตยุคใหม่ที่เพิ่งก่อกำเนิดภายหลังเหตุการณ์ 14 ตลลา ก็ (เลือกหรือต้องเลือก) เดินไปบนทางสายเดียวกัน ยศแรกของเพลงเพื่อชีวิตยุคใหม่ ซึ่งเคลื่อนไหวอยู่ในช่วงเวลา 2 ปีเศษนับจากกำเนิดวงคาราวาน เมื่อกลางปี 2517 วงกรรมาชน จากมหาวิทยาลัยมหิดลออกเทปและซิงเกิลเพลงเพื่อชีวิตชุดแรก ช่วงหลังจากนั้นไม่นาน จะมีการหนุนเนื่องโดยวงนักศึกษาจากร่วมมหาวิทยาลัย เช่น กงล้อ รวมซ่อน โคมฉาย ครูชน และวงเพลงไทยเดิมเพื่อชีวิต คือ ต้นกล้า ต้องจบโน้ตตัวสุดท้ายในวันที่ 6 ตลลา เมื่อเสียงปืนนัดแรกดังขึ้น

20 ปีผ่านไป แต่เหมือนว่าผ่านไปไม่นานเลย คาราวานคืนเมืองและคืนเวทีในคอนเสิร์ตเพื่อยูนิเซฟ เมื่อปี 2525 และยังคงมีบทบาท ยังคงเคลื่อนไหว และยังคงมีผลงานทั้งเก่าและใหม่ทยอยออกมา ภายใต้ความเคารพนับถือในฐานะตำนานที่ยังมีชีวิตของเพลงเพื่อชีวิตไทย เพลงเก่า ๆ ของพวกเขาเมื่อสิบยี่สิบปีก่อนยังคงถูกขับขาน ร้องบรรเลง และจดจำกันขึ้นใจ

---

design by คนบ้านนอก
www.bannok.com

วันเสาร์ที่ 5 ตุลาคม พ.ศ. 2545

- ข่าวหน้าหนึ่ง
- ทัศนะวิจารณ์
- เศรษฐกิจการเงิน
- ธุรกิจการตลาด
- การเมือง
- ไอที-อินเทอร์เน็ต
- เศรษฐกิจทั่วไป
- การศึกษา
- ต่างประเทศ
- กีฬา
- เสารส์สด
- จุดประกายวรรณกรรม
- กรุงเทพวันอาทิตย์
- ยานยนต์
- กรุงเทพไอที
- ถนนนักลงทุน
- เนชั่นสุดสัปดาห์
- หนังสือขายดี

บทความ : สร้างชีวิตให้อนุสรณ์สถาน 14 ตุลา

วัฒน์ชัย วินิจจะกุล มุลนิธิ 14 ตุลา

อนุสรณ์สถาน 14 ตุลา ก่อสร้างแล้วเสร็จ และมีพิธีเฉลิมฉลองอาคาร อย่างเป็นทางการ เมื่อวันที่ 14 ตุลาคมปีที่แล้ว โดย ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี เป็นประธานในพิธี เวลาผ่านไปเกือบหนึ่งปี อาคารแห่งนี้ ได้เปิดให้บริการ เพื่อสาธารณประโยชน์ แก่กลุ่มองค์กรทางสังคม ในการจัดกิจกรรมต่างๆ มาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การให้บริการ ห้องประชุม สัมมนา

การก่อสร้างอาคารแห่งนี้แล้วเสร็จก็เพียงในแง่ของโครงสร้างอาคารเท่านั้น การจัดทำเนื้อหาภายในและนอกอาคาร ยังมิได้ดำเนินการแต่อย่างใด เนื่องจาก **มูลนิธิ 14 ตุลา** ในฐานะผู้รับผิดชอบบริหารจัดการอนุสรณ์สถานฯ ต้องการรับฟังความคิดเห็นและแสวงหาความร่วมมือจากทุกฝ่ายในสังคม เพราะเห็นว่า คนไทยทุกคนต่างก็เป็นเจ้าของเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 มิใช่ใครบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้ เมื่อวันที่ 24 สิงหาคมที่ผ่านมา มูลนิธิ 14 ตุลาจึงเชิญบุคคลต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 และผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินการจัดสร้างอนุสรณ์สถานฯ มาร่วมประชุมระดมความคิดเห็นเรื่อง การจัดทำนิทรรศการถาวร/กึ่งถาวร ภายในอนุสรณ์สถาน 14 ตุลา ซึ่งผลจากการประชุมมีข้อคิดเห็นร่วมกันเบื้องต้นตามประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. กรอบเวลาของเนื้อหา จุดเน้นของเนื้อหาที่ควรจัดทำเป็นนิทรรศการถาวร คือเรื่องราวของเหตุการณ์ตุลาคม 2516 แต่ควรนำเสนอให้เห็นกระบวนการหรือพัฒนาการของระบอบประชาธิปไตยไทย ตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงการปกครอง วันที่ 24 มิ.ย.พ.ศ.2475 และต่อเนื่องไปยังเหตุการณ์ความขัดแย้งคลี่คลายหลังจากปี 2516 ด้วย ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ 6 ต.ค.2519 เหตุการณ์เดือนพ.ค.2535 มาจนถึงการเรียกร้องรัฐธรรมนูญ ปี 2540

กรุงเทพทัศนะ

เวทีสาธารณะสำหรับแสดงความคิดเห็น ผู้ที่สามารถส่งบทความพิเศษ รายงานพิเศษ รายงานวิจัย รายงานจากภาคสน เรื่องราวร้องทุกข์ หรือจดหมาย มาได้ดังนี้

ชื่อคุณ :

หัวข้อ :

ข้อความ :

หัวข้อ 5 อันดับ ล่าสุด

- 267 . การหันมาสนใจเรื่องการคุณภาพครูของรัฐบาล [0]
- 266 . บริษัท Enron [0]
- 265 . สังคมไทยที่น่าอยู่(แต่)ด้วยอิทธิพลมืด [3]
- 264 . บริการด่วน [0]
- 263 . ช่วยเหลือคนตกงาน [0]

ดูหัวข้อทั้งหมด

โดยสรุป ที่ประชุมเห็นพ้องว่าควรนำเสนอเรื่องราวอยู่ในรอบเวลาดังแต่ปี 2475 จนถึงปี 2540

2. เนื้อหาเรื่องราว หรือภาพที่ควรมีและไม่ควรมี โดยหลักการที่ประชุมเห็นว่าให้นำเสนอไปตามข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ เคารพความจริง มีวัตถุประสงค์ และทำความจริงให้ปรากฏ จะมีภาพที่เน้นตัวบุคคลก็ได้ หรือจะเป็นภาพทหารปะทะกับประชาชนก็ได้

แต่ทั้งนี้ควรเน้นภาพที่เป็นสัญลักษณ์สะท้อนถึงเหตุการณ์นั้นๆ อย่างชัดเจน โดยเฉพาะภาพที่กระทบความรู้สึกสูง เช่น ขบวนประชาชนนับแสนๆ คนบนถนนราชดำเนินในวันที่ 14 ต.ค.2516 หรือภาพนักศึกษาประชาชนมือเปล่ายืนเผชิญหน้าทหารที่มีอาวุธครบมือ เป็นต้น ภาพที่สะท้อนเนื้อหาเหล่านี้อาจจะใส่รายละเอียดที่เป็นคำอธิบายสั้นๆ คำพูด หรือบทกวี ประกอบก็ได้

ในกรณีที่เป็นพื้นที่นำเสนอภายนอกอาคาร เช่น กำแพงผนังอาคารที่หันออกด้านนอกถนน ควรนำเสนองานที่ใช้วัสดุที่มีความคงทนถาวร แต่หากเป็นพื้นที่ภายใน เช่น ผนังกำแพงรอบสถูปวีรชน ผนังภายในห้องอ่านหนังสือ ฯลฯ อาจผลิตงานที่มีลักษณะกึ่งถาวรได้ เพื่อให้มีการปรับเปลี่ยนในภายหลัง ให้สอดคล้องกับยุคสมัย

3. รูปแบบและวัสดุที่ใช้จัดทำมีข้อเสนอหลายรูปแบบ และยังไม่ มีข้อยุติ เช่น ประติมากรรมปูนปั้นนูนต่ำ ประติมากรรมลอยตัว โลหะนูนสูง กระจกโมเสค ภาพเขียนฝาผนัง อย่างไรก็ตาม ผู้เข้าประชุมเสนอว่าควรใช้ความคิดให้มากว่าจะดึงเนื้อหาอะไร ออกมาสื่อให้มีพลังมากที่สุด ส่วนเรื่องรูปแบบหรือวัสดุน่าจะ กำหนดในภายหลัง และน่าจะเป็นหน้าที่ของศิลปินหรือผู้ที่มีความเชี่ยวชาญ

ภายหลังการจัดเวทีระดมความคิด มุลนิธิ 14 ตุลา ได้เตรียม แต่งตั้งอนุกรรมการขึ้นมาคณะหนึ่ง ประกอบด้วยนักประวัติศาสตร์ ศิลปิน และผู้เกี่ยวข้อง มีหน้าที่ศึกษาและจัดทำข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวคิด เนื้อหา รูปแบบ วิธีการจัดสร้าง การประกวดแบบ และดูแลการก่อสร้าง เพื่อให้ข้อเสนอต่างๆ จากที่ประชุมและจากสังคมได้รับการผลักดันเป็นรูปธรรมต่อไป

การระดมความคิดเห็นเห็นจนได้มาซึ่งข้อสรุปเบื้องต้นนั้น เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของการดำเนินการจัดทำนิทรรศการถาวรเท่านั้น แต่ความคืบหน้าของการดำเนินการจะเกิดขึ้นจริงก็ต่อเมื่อมีการขยายผลทางความคิด และได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายในสังคมอย่างกว้างขวางและจริงจัง

มูลนิธิ 14 ตุลา จึงขอเชิญชวนให้ประชาชนชาวไทยทุกคนเข้ามามีส่วนร่วมในการเสนอแนะความคิดเห็นต่อการจัดทำเนื้อหาที่จะปรากฏอยู่ในอาคารอนุสรณ์สถาน 14 ตุลา ตามประเด็นหลัก 3 ข้อข้างต้น เพื่อให้อนุสรณ์สถานฯ แห่งนี้มีชีวิต สมดังความคาดหวังของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และเป็นการแสดงความคารวะต่อบรรดาวีรชนผู้เสียสละอุทิศตนในการต่อสู้เพื่อสิทธิเสรีภาพของชนชาวไทย ให้เป็นที่รับรู้แก่นุชนรุ่นหลังสืบไป

ผู้ที่สนใจเสนอแนะความคิดเห็น โปรดส่งมาได้ที่ โทรสาร 0-2622-1016 หรือ สำนักงานมูลนิธิ 14 ตุลา อาคารอนุสรณ์สถาน 14 ตุลา เลขที่ 14/16 ถนนราชดำเนินกลาง แขวงบวรนิเวศ เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200 หรือทางอีเมล : oct14_f@hotmail.com

กรุงเทพธุรกิจ

[About Us](#) | [Suggestion](#) | [Site Map](#) | [GetThaiFont](#) | [Contact Us](#) | [Privacy Policy](#)
copyright © 2000 Nation Group / Produced & Designed by : KT Internet Dept.
All Right Reserved, Contact us : ktwebmaster@bangkokbiznews.com

FC 237